

Verenigingsblad van Studievereniging PAP

Jaargang 14 | Nummer 53 | Juni 2016

Radicalisering
volgens Stijn Sieckelinck

Real-life story:
Diagnose gezocht

Pedagogiek in het
buitenland:
Australië

Studiekeuze:
Sollicitatietips

**MAXIMALE KORTING
OP JE STUDIEBOEKEN?**

**BESTEL DAN NU BIJ
BOEKENSERVICE
UTRECHT!**

**VOOR ALLE OPLEIDINGEN
AAN DE FACULTEIT SOCIALE
WETENSCHAPPEN!**

**BOEKENSERVICE UTRECHT
WORDT GEORGANISEERD
DOOR STUDIEVERENGINEN**

WWW.BOEKENSERVICEUTRECHT.NL

Lieve PAPpers,

Dit is alweer de laatste uitgave van de PAPeras 2015/2016! Met dit keer zeer actuele vraagstukken, zoals hoe je met je kind over aanslagen praat, en meer muziek in het onderwijs. Daarnaast ligt de nadruk wat meer op mannen in de pedagogiek (waaronder blogs van een vader en een jongen). Deze uitgave bevat natuurlijk ook weer een aantal vast columns, zoals 'Pedagogiek in het buitenland', 'Pedagogische wetenschappen, en dan?' en verslagen van studie inhoudelijke activiteiten.

Wij hebben er als commissie enorm veel plezier in gehad om deze PAPerassen te maken. We hebben een goed beeld gekregen van wat er allemaal komt kijken bij het maken van een verenigingsblad en we zijn een stuk wijzer geworden over pedagogiek door de interessante onderwerpen en stukken die zijn geschreven. Wil jij dat volgend jaar ook doen? Geef je dan op voor de PAPerascie!

Liefs,
Sanne Dirkse
Voorzitter PAPerascie 2015/2016

Inhoudsopgave

Voorwoord	3
Inhoudsopgave	4
Wist je dat...	5
Real-life story: diagnose gezocht	6
Blog: Het syndroom van Gilles de la Tourette	8
Opgroeien aan de andere kant van de wereld	10
Boarding school in Bulgaria	15
Alumnus aan het woord	17
Mannen in de pedagogiek	19
Docenten over... Radicalisering	22
Praten met een kind over aanslagen	25
Sollicitatietips	26
Praktijkervaring: De kinderopvang	28
Meer muziek op school	30
Blog van een vader	32
Unicef	35
De Vrije School	37
Studiereis naar Boekarest	39
Symposium Prison	42
Mediapagina	45
Puzzel	47
Testjes	48
Colofon	50

8.

22.

39.

Wist je dat...

Door: Illa Carrión Braakman

... 96% van de pedagogiekstudenten momenteel vrouw is, terwijl dit in 2004 nog 88% was

... ruim 11% van de scholieren op de basisschool regelmatig gepest wordt

... 2 tot 3 keer zoveel jongens als meisjes ADHD hebben

... op de middelbare school 46% van de jongens 3 uur of langer per dag bezig is met gamen terwijl dit bij meisjes 24,3% is

... alleen Denemarken en Zwitserland lagere geboortecijfers onder tieners hebben in Europa

... een 4-jarige die niet voorgelezen wordt gemiddeld zo'n 1.500 woorden kent. Een vierjarige die wel voorgelezen wordt, kent gemiddeld 3.500 woorden

... de helft van de tieners wordt verliefd op iemand die ze leerden kennen via internet, bij ruim een derde leidt deze verliefdheid ook tot verkering

... een pasgeboren baby elke 20 minuten plast

... enig kinderen gemiddeld genomen hoger op intelligentietests scoren

... 2% van de kinderen een levensbedreigende ziekte krijgt tijdens de kindertijd

... ruim 1 op de 3 kinderen informatie van het internet niet controleert op waarheid en het klakkeloos overneemt

Een ondiagnosticeerbaar kind

Door: Linsey Manten

Al elf jaar lang zit de familie Naron, bestaande uit vader, moeder en drie dochters, al met hun handen in het haar; Jonne lijkt op het eerste gezicht een vrolijk meisje van elf, maar daaronder blijkt een heel gecompliceerd probleem te zitten die nog geen enkele dokter, psychiater of psycholoog heeft kunnen oplossen. De één noemt het ADHD, de ander autisme, terwijl de volgende weet er geen nuttig woord over te zeggen. Jonne's moeder Marloes probeerde zoveel mogelijk te vertellen over haar middelste dochter en de behandelingen.

Jonne is erg perfectionistisch, met het gevolg dat ze een laag gevoel van eigenwaarde heeft. Ook lukt het haar niet om haar emoties te omschrijven en kan deze dus ook niet herkennen bij anderen. Er bestaat namelijk een grote kloof tussen haar emotionele en gewone ontwikkeling. Deze achterstand in emotionele ontwikkeling wordt door de meeste professionals toegewezen aan MCDD (Multiple Complex Development Disorder) wat in het autistisch spectrum valt. Doordat Jonne niet over haar emoties kan praten, heeft ze ook een hekel aan 'praat' therapie. Verder heeft zowel de psychiater als de psycholoog gezegd dat Jonne van veel dingen wel weet hoe het moet of hoe het werkt, maar dat ze deze kennis niet kan toepassen in verschillende situaties. De tientallen trainingen die Jonne heeft gevolgd, hebben dus haast geen effect omdat ze de geleerde kennis niet toe kan passen. Ook heeft ze de neiging de controle te verliezen onder stress of spanning, waar eet-, slaap- en overzichtsproblematiek en impulsiviteit uit voortvloeien.

Er is dus sprake van een enorme berg symptomen, maar hoe verminder je die? Dat is de vraag die al jaren door Jonne's ouders wordt gesteld. Aangezien de trainingen niet voldoende bleken te zijn, zijn Marloes en haar man verder gaan zoeken naar een oplossing. Uiteindelijk is er besloten om Jonne op te nemen in het UMC ter observatie. Jonne moest doordeweeks op de afdeling verblijven omdat ze ook eetproblemen heeft en erg aan haar moeder is gehecht. Het is dus niet heel gek dat Jonne het verschrikkelijk vond. Ze wilde zo snel mogelijk weer naar huis en daar had ze een slimme oplossing voor bedacht: Ze liet gewenst gedrag zien. Want als er niets met je aan de hand is, hoef je daar ook niet te zitten. Alleen werd het werk van de psychologen en psychiaters daar wel erg lastig door. Overigens was dat niet het enige wat de observatie en eventuele behandeling benadeelde. Marloes vertelde dat het beleid van de instelling erg slecht was. Elke hoge piet had een andere visie op Jonne's problematiek en raadde dus ook andere behandelmethodes aan. Zelfs het behandelteam trok zijn eigen plan en luisterde niet naar de psychologen en psychiaters. Negen weken later werd Jonne ontslagen en mocht zonder enig resultaat weer naar huis.

Daar sta je dan als ouder; heb je je kind voor niets daarheen gestuurd.

Hoe moet je dan verder? Op dit moment heeft Jonne de diagnoses PDD-NOS en MCDD (beide vallen in het autistisch spectrum), ADHD, een kwetsbare persoonlijkheid en ouder-kind probleem. Bij dit laatste zou een deel van Jonne's problematiek voortkomen uit interactie patronen binnen het gezin en de karaktereigenschappen van de ouders. Deze ouder-kind problematiek is pas ter sprake gedurende Jonne's opname in het UMC. Alle voorgaande jaren heeft er nooit iets die richting op gewezen, waardoor Marloes een beetje sceptisch is over deze uitspraak. Thuistherapie zou het gezin moeten helpen met het omgaan met deze problematiek. Zo is voor Jonne elke dag echt een nieuwe dag en moet alles als het ware 'opnieuw' geleerd of gedaan worden. Dit is enorm uitputtend voor het gezin. Op dit moment is er alleen niemand beschikbaar voor deze therapie, zodat het gezin in een 'gat' zit wat betreft de behandeling. Daarbij is Marloes druk bezig om Jonne op het Speciaal Onderwijs te krijgen, maar de school laat niets van zich weten na eerst te hebben gezegd dat er plaats was voor Jonne. Allereerst werd er gezegd dat ze Jonne's dossier nodig hadden om haar in te schrijven. Deze kon Marloes alleen nog niet inleveren omdat Jonne op dat moment nog op de groep zat in het UMC. Een aantal weken daarna heeft Marloes het dossier ingestuurd, waarna zij de reactie kreeg dat er opeens geen plaats meer was voor Jonne. De vrouw die Marloes aan de telefoon had verteld dat er wel plaats was, had volgens de school een fout gemaakt. Omdat deze mevrouw nu was ontslagen, was voor de school het probleem opgelost en kon Marloes het verder uitzoeken. Voor nu zit Jonne nog op de school in het UMC, maar ze moet zo snel mogelijk over naar het Speciaal Onderwijs. Terug naar haar oude klas op het reguliere onderwijs is gewoonweg geen optie, dus als de school voor het speciaal onderwijs weer opent na de meivakantie gaat Marloes weer verder met de strijd om haar kind op die school te krijgen!

Het syndroom van Gilles de la Tourette

Door: Myrthe Overbeek

Zoals uit eerdere uitgaven van de PAPERas is gebleken houden vooral meiden blogs bij waarin zij vertellen over hun leven met een ziekte, stoornis of handicap. We zijn dit keer dus expliciet op zoek gegaan naar een jongen met een blog. Die ook nog zijn verhaal met ons wil delen. WE FOUND HIM! Chris van Rooij houdt een blog bij over zijn leven met het syndroom van Gilles de la Tourette. Hij vertelt jullie zijn verhaal mede om meer bekendheid te creëren want dat is er, volgens hem, nog veel te weinig.

Mijn naam is Chris van Rooij, 28 jaar en ik heb het syndroom van Gilles de la Tourette. Mede door onbekendheid over het syndroom, ('Dat is toch die scheldziekte?'), is er in mijn jeugd veel onbegrip geweest door mijn ouders. Zij hebben geprobeerd de tics die ik had te stoppen en dat ging maar erg moeizaam. Maar zij wisten ook niet beter. Pas toen ik 24 jaar was kreeg ik de diagnose

Tourette. Toen werd veel voor mij en voor mijn familie duidelijk.

Vanaf toen leerde ik pas om te gaan met het syndroom en te accepteren dat ik het heb en er nooit meer van af kom. Het heeft nog even geduurd, maar op een bepaald moment in het acceptatieproces besloot ik om lid te worden van een Facebookgroep voor jongvolwassenen met Tourette. Er ging een wereld aan herkenning voor mij open! Inmiddels ben ik beheerder van deze groep en schrijf ik columns, recensies en blogs over (mijn leven met) Tourette.

Nog steeds heerst er over Tourette een universeel beeld van scheldende en tierende mensen die het niet helemaal op een rijtje hebben. Vaak worden ze geïrriteerd of bespottelijk aangekeken in het openbaar. Deze onwetendheid heb ik zelf als geen ander ervaren op de middelbare school. Mijn toch al ingewikkelde puberteit ging gepaard met pesterijen. Mijn tics werden nageaapt en ik werd erg vernederd, tot alle zelfvertrouwen tot moes was geslagen. Ik heb nog steeds veel last van deze pesterijen, omdat zij nog dagelijks bepalen hoe zelfverzekerd ik me voel, of ik me ergens op mijn gemak voel. Mede daarom is bekendheid en goede voorlichting over Tourette ontzettend belangrijk. Door de opkomst van social media is er al veel gewonnen. Er zijn specifieke facebookgroepen ontstaan voor en door mensen met Tourette. Er is vanuit de Stichting, die overigens volledig op vrijwilligers draait, veel voorlichting verspreid via de website, Twitter en dus de Facebook-

groepen. Deze groepen zijn op doelgroep en leeftijd ingedeeld. Zo is er een Whatsappgroep voor tieners, een Facebookgroep voor jongvolwassenen tussen 17 en 30 jaar, een voor volwassenen vanaf 30 jaar en een 'community' voor iedereen die te maken heeft met Tourette, waaronder veel ouders en partners. Hier worden vragen gesteld, ervaringen gedeeld, stoom afgeblazen, enzovoort. Vooral onder elkaar is er dus veel uitwisseling.

Hiernaast organiseert de stichting door het jaar heen voor de verschillende doelgroepen verschillende activiteiten en een landelijke contactdag. Hier kunnen lotgenoten elkaar treffen en op de contactdag worden professionals uitgenodigd om te komen vertellen en het laatste nieuws te delen.

Maar hoe zit dat nu met de rest van de wereld? De stichting werkt eraan om elk jaar opnieuw aandacht te vragen voor Tourette, in de Tourette Awareness dag op 7 juni. Hiervoor worden campagnes opgezet, informatieve filmpjes gemaakt, contact gezocht met de media, flyers ontworpen en noem maar op. Dit alles om de wereld beter voor te lichten.

Er kleven veel vooroordelen aan dit syndroom. Zo zou elke 'Touretter' vloeken, zouden we niet zo slim zijn en uitspraken als 'ach, maar ik heb ook wel eens een tic' zijn ons niet onbekend. Niets is minder waar. Het vloeken komt slechts bij zo'n 15% voor. Veel vaker zijn er vocale tics zoals grommen, kuchen, neus ophalen, boeren, smaken, gillen of geluidjes maken. Er zijn mensen met Tourette die zonder veel extra moeite gewoon een HBO diploma of meer hebben kunnen halen en werkzaam zijn. En natuurlijk heeft iedereen wel een tic, maar bij Tourette is er sprake van tientallen tics over een lange periode.

Wat mij persoonlijk betreft zitten de meeste tics in mijn hoofd. Dit komt omdat ik naast Tourette ook OCD heb (dwang) en die combinatie zorgt ervoor dat ik 'regeltjes' in mijn hoofd heb die ik moet uitvoeren. Ik moet aan een bepaald onderwerp denken, in gedachten een bepaalde zin eindeloos herhalen of de witte strepen van het zebra-pad tellen. Doe ik dat niet, dan voelt dat heel onnatuurlijk! Dus doe ik dat maar. Een combinatie van diagnoses komt heel vaak voor bij dit syndroom. De meesten hebben naast Tourette ook een andere diagnose, zoals bijvoorbeeld AD(H)D, OCD, ASS, of nog meer.

Door medicatie zijn bij mij de zichtbare tics veel minder merkbaar. Hierdoor krijg ik wel eens de opmerking: 'Ach, jij hebt geen Tourette, ik zie nauwelijks wat aan je!' Ook hier geldt: niets is minder waar.

Wat ik professionals mee wil geven over Tourette is dat het syndroom bij iedereen weer anders is. Ieder heeft andere tics, andere ernst van de klachten, andere diagnoses ernaast en de één kan beter dealen dat hij/zij dit syndroom heeft dan de ander. Tel daar de bekendheid en de verschillende opvoeding per persoon bij en je krijgt duizenden unieke Touretters. Geen twee zijn er hetzelfde.

Voor meer (uitgebreide) informatie verwijs ik graag naar de website van de stichting: www.tourette.nl. Op deze website zijn weer talloze andere links te vinden en ook op social media zijn de nodige groepen.

Opgroeien aan de andere kant van de wereld

Door: *Illa Carrión Braakman*

De Paperas interviewt elke uitgave een ander gezin in het buitenland. Dit keer het stel Celestien en Ole en hun kinderen. Ze wonen, met een tussenpoze waarin ze teruggingen naar Nederland, sinds 1993 in Australië, een land 15.000 kilometer hiervandaan. Ik stelde hen enkele vragen om erachter te komen hoe is om op te voeden in een land zo ver van Nederland!

Wat leuk dat jullie mee willen werken! Zouden jullie je willen voorstellen?

“Ole en ik (Celestien) werken allebei aan de Universiteit van Queensland in Brisbane; Ole als professor in de wiskunde en ik als operationeel manager van een research centrum. Onze kinderen zijn ondertussen volwassen. Hannah werkt voor een investeringsbank in Melbourne, Iris doet een Masters of Economy in Tilburg en Mathilde studeert, na een gap-year in Nederland, voor een Major in Economy aan de Universiteit van Queensland.

Op Kerstavond 1993 arriveerden we in Melbourne. Hannah was bijna 3 jaar oud en Iris 7 maanden. Ruim twee jaar later werd Mathilde geboren. Tot Juni 1997 werkte Ole aan de Universiteit van Melbourne, terwijl ik voor de kinderen zorgde. Tussen 1997-2000 zijn we voor een periode van drie jaar terug in Nederland geweest, maar daarna zijn we definitief naar Australië teruggekeerd, eerst in Melbourne en vanaf 2009 in Brisbane.”

Wat is volgens jullie het cultuurverschil tussen Nederland en Australië?

“Voor ons gevoel is Australië iets conservatiever dan Nederland, vooral op sociaal gebied. Mensen zijn vaak kerkser, omgangsvormen

zijn formeler, vooral in werksituaties, en zaken als homohuwelijk en euthanasie worden fel bediscussieerd, maar zijn nog steeds wettelijk verboden. Wat de opvoeding betreft, hebben wij het gevoel dat men hier de neiging heeft kinderen langer 'klein' te houden. Vrijwel alles wordt voor ze geregeld. Het idee dat kinderen tot hun 18de jaar eigenlijk niet in staat zijn zelfstandig te denken en de consequenties van hun gedrag te overzien zit er diep in. Het gevolg is dat kinderen zich vaak minder verantwoordelijkheid hoeven te dragen en ongewenst gedrag sneller door de vingers gezien wordt. Maar ze hebben wel minder vrijheid dan Nederlandse kinderen, er wordt sneller ingegrepen, en ze blijven vaak ook veel langer thuis wonen.”

Hoe brachten jullie je eigen cultuur terug in de eigen opvoeding?

“Ieder lid van het gezin werd geacht een steentje bij te dragen. Onze kinderen moesten niet alleen helpen met de afwas en hun kamers opruimen, toen ze ouder werden en ik fulltime ging werken, moesten ze ook helpen schoonmaken en koken. Ze werden niet meer automatisch naar hun activiteiten gereden, maar moesten zelf met de fiets of het openbaar vervoer.

Ole en ik vonden bovendien dat kinderen binnen veilige grenzen moesten leren oorzaak en consequentie met elkaar in verband te brengen. Ze moesten voldoende vrijheid hebben om de wereld te ontdekken. Ze kregen de gelegenheid zelf beslissingen te nemen, maar moesten daar ook verantwoordelijkheid voor leren nemen. Toen ze ouder werden, en de puberteit ingingen, met alles wat daarbij komt kijken, hebben we altijd de communicatie open gehouden, ook als we het verschrikkelijk oneens waren met elkaar en de emoties hoog opliepen. In principe lieten we hen ook zelf beslissen over zaken als huiswerk, alcohol, roken, uitgaan, vriendjes en sex, al werd er uiteraard wel degelijk veel over gepraat. In onze ogen had verbieden weinig of geen zin. Dat is in Australië ongebruikelijk. Veel ouders gaan ervan uit dat hun opgroeiende kinderen hun overtuiging delen of in ieder geval zullen gehoorzamen, of dat nu een terechte veronderstelling is of niet.

Voor Australische begrippen zijn onze kinderen alledrie jong de deur uitgegaan. Hannah en Iris gingen studeren in Melbourne en dus op hun 18de het huis uit. Mathilde ging vlak na haar 17de verjaardag een jaar naar Nederland en woonde daar zelfstandig op kamers. Mensen hier vinden dat erg jong, maar voor ons betekende het een volgende stap naar onafhankelijkheid en volwassenheid.”

Hoe ervaren jullie de grote afstand met de familie, die toch vaak voor een ondersteunend netwerk zorgt.

“In Nederland zagen we onze familie zeer regelmatig. Als we ziek waren, of er was iets aan de hand, kon er altijd wel iemand inspringen. In Australië lag dat anders. We probeerden contact te houden, maar telefoon gesprekken waren in die tijd erg duur en het internet en email stonden nog volledig in de kinderschoenen. Geleidelijk bouwden we een nieuwe kring van vrienden op, die als het ware het familienetwerk verving, maar het was natuurlijk nooit echt te vergelijken. Ze waren graag bereid om eens op de kinderen te passen, maar als er een issue was, waren we

toch vooral op elkaar aangewezen. Ik denk dat het goed is geweest dat we in 1997 terugkeerden naar Nederland. Het contact met familie werd hersteld. Als we dat niet hadden gedaan waren grootouders, ooms en tantes verwaterd tot plaatjes op een foto en stemmen aan de telefoon, maar geen echte, levende mensen.

Ondanks de hulp van vrienden waren we als gezin toch altijd op elkaar aangewezen. Als Ole voor werk in het buitenland was, moest ik het met de meiden zien te redden, soms weken achter elkaar. Als er problemen waren, moesten we die als gezin oplossen. Dat heeft voor een sterke band gezorgd tussen de kinderen en ons, maar ook tussen onze dochters onderling. Behalve Mathilde, die ook in Brisbane woont, zien we Hannah en Iris niet zo heel vaak, maar we bellen of Skypen wekelijks en onze dochters houden ook onderling goed contact.”

Hoe gaan jullie om met de tweetaligheid?

“Wij hebben de kinderen strikt tweetalig opgevoed. Wij vonden dat ze zonder problemen volledig mee moesten kunnen draaien in zowel de Australische als de Nederlandse samenleving, zodat ze eventueel altijd naar Nederland terug zouden kunnen keren. Thuis spraken we gewoon Nederlands. Iris ging iets later spreken dan Hannah, maar wel meteen tweetalig: Nederlands tegen ons, Engels tegen de rest van de wereld. Alle drie de kinderen hebben altijd gewoon meegedraaid in het lokale schoolsysteem, of dat nu in Nederland was of in Australië. Het merkwaardige was dat we, zodra we in 1997 terug in Nederland waren, Iris het vertikte om Engels te spreken. Toen we in 1999 echter drie maanden in Australië doorbrachten begon ze al in de taxi van het vliegveld naar ons tijdelijk onderkomen meteen een gezellig praatje met de taxichauffeur. Haar Engels was zeker niet foutloos, maar ze kon zich heel goed verstaanbaar maken.

We hebben de kinderen nooit naar Nederlandse les gestuurd, maar hebben er wel op gestaan dat ze thuis uitsluitend Nederlands spraken en het ook goed leerden lezen. Er werd weleens gemopperd dat ze onderling liever Engels wilden spreken, maar uiteindelijk zijn ze nu geloof ik toch wel blij dat ze vloeiend Nederlands spreken.”

Heeft het verhuizen naar het buitenland invloed gehad op de ontwikkeling van de kinderen?

“Voor ons gevoel hebben de verhuizingen de kinderen een breder perspectief op de wereld gegeven dan ze gehad zouden hebben als we in Nederland waren gebleven. Ze hebben het dagelijks leven ervaren in beide landen, en gemerkt dat men in het ene land soms anders omgaat met lastige vraagstukken dan in het andere. Het heeft ze ook een zekere flexibiliteit en aanpassingsvermogen gegeven. Aan de andere kant zullen zij misschien vinden dat ze nergens echt wortel hebben kunnen schieten. Zelf hopen we dat ze meegekregen hebben dat het in feite niet zo heel veel uitmaakt waar je woont. Zolang je je geliefden bij je hebt kun je je overal thuis voelen.”

Hoe ervaren Hannah, Iris en Mathilde zelf het leven tussen twee verschillende landen en culturen?

Hannah: “Toen ik jonger was, voelde ik me als een Nederlander die in Australië woonde. Dat is op een gegeven moment gestopt – ik weet niet precies wanneer, maar nu voel ik me als Australier met Nederlandse achtergrond. Als ik in Nederland ben, voel ik me een beetje een buitenlander – ja, ik spreek de taal, maar ik heb geen idee van de cultuur, kan niet vloeken en ken er niemand, behalve mijn familie. Nederlands blijven spreken is heel belangrijk voor mij – op die manier voel ik me nog verbonden aan Nederland. Het is ook fijn te weten wat de geschiedenis is van je familie – voor mij is dat is natuurlijk een hele Nederlandse geschiedenis, dus op die manier voel ik mij ook nog steeds als Nederlander.”

Iris: “Ik denk dat het opgroeien tussen verschillenden landen mij heel veel goed heeft gedaan. Ik heb van jongs af aan geleerd om snel vrienden te maken, en ik merk dat ik mij heel snel kan aanpassen aan nieuwe situaties, culturen en mensen. Aan de andere kant, soms heb ik het gevoel dat ik mij meer thuis voel in deze situaties, en vraag ik mij af of ik in één plek stil zitten überhaupt wel kan. Dit is misschien iets dat mijn zussen anders hebben ervaren, omdat ik net meer verhuizingen heb mee gemaakt dan zij. Ik studeer nu in Nederland, en realiseer mij hoe ontzettend veel geluk ik heb gehad dat ik tweetalig ben opgevoed. Het betekent dat ik mij hier helemaal heb weten te integreren in het Nederlandse studentenleven, met dispuut en al, en dat is wel bijzonder. Ik merk wel dat hoewel ik Nederlands ben opgevoed, ik mij toch meer als Australiër gedraag. Het stereotype dat Nederlanders direct zijn en Australiërs meer chilled klopt wel, en betekent dat ik soms niet snap waar mijn vrienden hier zich allemaal zo druk om maken.”

Mathilde: “Wanneer mensen mij vragen waar ik vandaan kom vraag ik me altijd af wat ik moet antwoorden. Ik ben geboren hier in Australië en heb er verreweg het grootste deel van mijn leven gewoond. Het ligt dus het meest voor de hand om te zeggen dat ik Australische ben. Maar aan de andere kant is een deel van mijn identiteit juist heel Nederlands. Ik denk dat dat komt door de manier waarop we zijn opgevoed. Die was heel anders dan de typisch Australische wijze waarop mijn vrienden werden grootgebracht. Ik geef toe dat ik weleens een beetje jaloers was op vrienden die op één plaats opgroeiden en daar diepe wortels hadden. Aan de ander kant heb ik juist heel erg geboft dat ik aan weerszijden van de aardbol heb gewoond. Ieder hebben ze zo hun eigen specifieke eigenaardigheden, waar je van leert en die je je eigen maakt. Meng een recht-voor-zijn-raap Nederlander met een meer relaxte Australiër en wat krijg je? Een Nederlandse Australiër.”

PRAKTIJKERVARINGEN OPDOEN? VRIJWILLIGERSWERK BIJ HANDJEHELPEN

MAATJE GEZOCHT!

EN GEVONDEN?

Een meisje met Downsyndroom leren fietsen, een jongetje met autisme helpen bij het maken van vriendjes of een blinde jongvolwassene een OV-training geven. Als vrijwilliger bij Handjehelpen doe je praktijkervaring op in het werken met kinderen en volwassenen met een beperking. Dat sluit perfect aan bij je studie pedagogische wetenschappen en is een waardevolle aanvulling op je CV.

Handjehelpen koppelt al 35 jaar vrijwilligers en stagiaires aan kinderen en volwassenen met een beperking, die een steuntje in de rug nodig hebben. We houden rekening met jouw wensen wat betreft beschikbaarheid en locatie, maar ook wat betreft de problematiek waarmee je te maken krijgt en de leeftijd waarmee je het liefst zou werken. Daarnaast krijg je ondersteuning en begeleiding van de regiocoördinator.

Zou je ook wel vrijwilligerswerk willen doen? Neem dan contact op met Handjehelpen voor een vrijblijvend kennismakingsgesprek. Via www.handjehelpen.nl of telefoon 030-2632950.

**HANDJE
HELPEN**

PALLAS ATHENEDREEF 12
3561 PE UTRECHT
030-263 29 50

WWW.HANDJEHELPEN.NL

Boarding school in Bulgaria

Door: Linsey Manten

It took them four days by bus to get from their school in Lovetsj, Bulgaria to Nieuwegein, the Netherlands. Simona and Vanesa came here with a couple of other classmates for an exchange program. In May, several Dutch students will visit them at their language school in Lovetsj. Children from all over Bulgaria come to that special school to learn extra languages. This is why most students, including Simona and Vanesa, live in boarding houses. For many reasons, the PAPERascie was very interested in their story.

The school has several boarding houses. Boys and girls are strictly separated. The school building is right in the middle of the boys' houses and the girls' houses. The girls are allowed in the lobby of the boy's houses, but definitely not in the boy's rooms. Vanesa lives in her boarding house with about another 250 girls, with four girls per room. The rooms aren't very big and some bedrooms even have double beds. There's no kitchen, so most of the time Vanesa and her friends order Chinese or get dinner in the canteen downstairs. Fortunately, her rent is only €7,50 per month, so she doesn't think there's too much to complain about. Most students start living in these boarding houses when they're thirteen years old, so they have to learn to be independent at a very young age. Especially learning how to spend their money wisely proved to be very difficult at first, since they tended to spend nearly every cent in the first weeks of the month until they realised they only had little money left for the last five days of the month.

At school they've got two different schedules. During one half of the school year, classes start at 7:30 and end at around 13:20. The other half of the year, lessons won't start until 13:30 and will mostly end at 8 o'clock in the evening. During their off time, Simona and Vanesa have a lot of private lessons to practice their schoolwork. The main reason for this is that not everything they're supposed to know at their finals is actually taught at school. So if they want to get into university, they're going to have to follow a lot of extra lessons outside of normal school hours. Also, their school is a special language school. Aside from Bulgarian, they learn English and German. In their Bulgarian classes, they also create plays with the entire class. Vanesa is directing the one they're currently working on.

Even though Simona and Vanesa said there weren't any big differences between Bulgaria and the Netherlands at first, we realised there actually were. Most Bulgarians know several folk dances, while I wouldn't know what a Dutch folk dance would look like. They also have a lot of traditions. One included decorating a stick with fabric and popcorn and hitting people with it for good fortune. Another one, that takes place on January 7th, includes men standing naked in a river while a cross is thrown at them. The one to catch the cross will have good fortune. Then again, if you think about Dutch children singing in front of their shoes for presents, you'll see how different traditions and cultures can

be. Fun fact: during their stay, my sister and I noticed that whenever Simona or Vanesa said “yes” they shook their head while we’re used to nodding our heads. They explained to us that this gesture came from when the Turkish invaded Bulgaria. The Turkish wanted every Bulgarian to become a muslim. So when the Bulgarians were asked whether they wanted to become a muslim or not, the Turkish held a knife under their chins. As a result, the Bulgarians couldn’t nod when they said “yes” otherwise they would be stabbed by the knife. Instead they shook their heads in approval.

Alumnus aan het woord

Even voorstellen:

Mijn naam is Roderick Stol, 27 jaar en ik heb van 2007 tot en met 2012 Pedagogische Wetenschappen en Orthopedagogiek gestudeerd in Utrecht. In deze periode ben ik ook erg betrokken geweest bij studievereniging PAP, onder andere in een bestuursjaar en in de Raad van Advies.

Kwaliteit leveren

Mijn functie is orthopedagoog/gedragwetenschapper in de zorg voor mensen met een verstandelijke beperking. Ik ben inhoudelijk verantwoordelijk voor het (inzicht krijgen in) diagnosticeren, behandelen en begeleiden van bewoners met psychische en/of gedragsproblematiek van enkele woningen, met als doel de juiste kwaliteit van zorg te leveren. Deze zorg kan vormgegeven worden door het uitvoeren van diagnostisch onderzoek, het voeren van psychologische gesprekken, door handelingsgericht vragen van begeleiders en/of ouders te onderzoeken en adviezen te geven, maar ook door middel van uitvoering van behandelingen en het geven van scholingen.

Werkervaring en vrijwilligerswerk

Inmiddels ben ik 4,5 jaar werkzaam als orthopedagoog en heb ik het erg naar mijn zin. Nadat ik direct kon instromen als beginnend orthopedagoog binnen mijn stage-instelling, heb ik in de jaren daarna binnen verschillende gehandicaptenzorginstellingen gewerkt in Nederland. Hierdoor heb ik al veel organisaties mogen leren kennen en de visie en missie die zij hanteren in de zorg voor mensen met een beperking. Op dit moment ben ik al meer dan drie jaar werkzaam binnen 's Heeren Loo.

Stilzitten is niet een van mijn beste kwaliteiten. Naast mijn studie wilde ik al snel meer dingen doen, zoals vrijwilligerswerk voor mensen met een beperking, kinderjeugdkampen en weekendopvang begeleiden en jongerenuitjes organiseren.

Kids Camp Kenia

De naam zegt het al: een kamp voor kinderen in Kenia. In 2012 kwam ik in aanraking met iemand die een idee had om een kinderkamp in Kenia te starten. Vol enthousiasme heb ik direct "ja" gezegd om hierbij te gaan helpen. Maar wat gingen we nu precies doen? Uiteindelijk heb ik als projectleider samen met 14 jong-volwassenen tussen de 18 en 27 jaar zowel in 2013 als in 2015 hele succesvolle kampweken mogen neerzetten!

Het kamp is bedoeld voor kansarme kinderen uit de grootste

sloppenwijk van Nairobi, namelijk Kibera. Eén van de doelen van het project is dat deze kinderen een mooie kampeerweek mochten ervaren, even zonder zorgen weer echt 'kind' mochten zijn. De kinderen komen uit slechte leefomstandigheden en velen hebben traumatische ervaringen. Plezier maken stond daarom centraal tijdens de kampen. Daarnaast wilden we de kinderen niet onderdompelen in luxe, om ze vervolgens terug te sturen naar de sloppenwijken. Daarom is het kamp voorzien van basisvoorzieningen, voor zowel de kinderen als de organisatoren. Tijdens de trip die voor velen de mooiste ervaring uit hun leven is, laten we de kinderen echt weer even genieten van kleine dingen zoals tekenen en voetballen. Tevens laten we zien hoe mooi hun eigen land is. De meeste kinderen hebben nog nooit een stap buiten Kibera gezet. Giraffen kennen ze bijvoorbeeld alleen van een plaatje. Ondenkbaar, dit kunnen wij ons niet voorstellen.

Daarnaast stimuleert dit kamp de lokale economie, zo doen wij onze boodschappen op de lokale markten. Als laatst, niet onbelangrijk, kun je natuurlijk ook een onvergetelijke ervaring opdoen als vrijwilliger van dit project. Ik ben trots en erg gelukkig dat ik door dit project al met vele mooie mensen in aanraking heb mogen komen en tegelijkertijd een prachtig land heb mogen zien!

Het is de bedoeling dat Kids Camp Kenia in 2017 opnieuw georganiseerd wordt, mocht je interesse hebben om mee te helpen/denken, laat het mij dan ook gerust weten!

Wil je meer weten over: Kids Camp Kenia?

www.kidscampkenia.com en <https://www.facebook.com/Kids-Camp-Kenia-296372133797485>

Mannen in de pedagogiek

Door: Anika Meijer

De man-vrouw verhoudingen in de Nederlandse pedagogiek zijn zorgwekkend ongelijk, in tegenstelling tot bijvoorbeeld Scandinavië (daar zijn de verhoudingen 50/50). Van de afgestudeerde Nederlandse studenten in de pedagogiek is gemiddeld 90% vrouw. De schamele 10% mannen die overblijft is al jaren een punt van discussie. Waarom zijn er zo weinig mannen in de pedagogiek? En waarom zijn juist zij zo belangrijk?

Imagoprobleem

Eén van de redenen dat er in beginsel zo weinig mannen starten aan een pedagogisch georiënteerde studie, is het imago. Pedagogische Wetenschappen staat bekend als een vrouwenstudie en het is lastig om van dat beeld af te komen. Zoek op gerelateerde fora, sites of tijdschriften en bijna alles is op vrouwen gericht: het lijkt alsof mannen niet welkom zijn binnen het pedagogische terrein.

Uit het onderzoek Mannen in zorgberoepen en kinderopvang van het AOZW blijkt dat mannen niet snel kiezen voor een baan in onze sector omdat ze geen realistisch beeld hebben van wat het werk inhoudt. Om meer mannen binnen te halen moeten er dus geprobeerd worden om de beeldvorming te veranderen.

Het imagoprobleem uit zich echter ook op een andere manier. Denk bijvoorbeeld aan de zaak Robert M.: niet bepaald bevorderlijk voor het vertrouwen van mannen die met kinderen werken. Ik sprak eens een vriend van me, die werkzaam is op een dagopvang voor autistische kinderen, en hij vertelde dat hij (als enige man die daar werkt) niet mee kon naar het zwemuitje met de kinderen van die groep. Gewoon, uit voorzorg. Om geen wantrouwen te wekken.

Het belang van mannen

We willen als pedagogen natuurlijk een ontwikkelingsomgeving creëren waar een kind zich naar alle mogelijkheden kan exploreren. Dit lukt het beste door invloeden van beide seksen veelvuldig in die omgeving terug te laten komen.

Volgens onderzoek van Timmerman en Schreuder heeft het ontbreken van identificatiemogelijkheden voor jongeren vooral negatieve gevolgen voor de ontwikkeling van de mannelijke identiteit. Dit is één reden waarom er meer mannen in de pedagogische sector moeten komen, maar er zijn inmiddels veel meer onderzoeken gedaan. Ondanks een aantal kleine verschillen klonk de boodschap ongeveer zo: er zijn meer mannelijke sekse-rolmodellen nodig in de pedagogische sector.

Als je denkt aan de sociale leertheorie zijn deze argumenten zo gek nog niet. In deze theorie van de onderzoeker Bandura wordt er vanuit gegaan dat het gedrag van een kind tot stand komt door modeling: observatie en imitatie van volwassenen waarmee ze zich

identificeren, voor jongens dus vaak de vader. Om tot een optimale gedragsontwikkeling te komen, zijn er dus vrouwelijke én mannelijke rolmodellen nodig.

Kijktip: Jagten

Jagten (in het Engels The Hunt) is een Deense film over een man die op een kleuterschool werkt en onterecht wordt beschuldigd van seksueel misbruik. Deze film laat op een indringende manier zien hoe vooroordelen tegen je kunnen werken en hoe lastig het is om je naam weer te zuiveren. Een absolute aanrader!

DE BESTE TENTAMENTRAININGEN!
KIJK OP BIJLESACADEMIE.NL/TRAININGEN
VOOR MEER INFORMATIE

VOOR AL JE SAMENVATTINGEN!
KIJK OP JOHO.NL VOOR MEER INFORMATIE

Docenten over... Radicalisering

Door: Illa Carrión Braakman

Met het oog op de vele Syriëgangers en de aanslagen in Parijs en Brussel wil de PAPERAS aandacht aan het radicaliseringsprobleem besteden. We gingen hierover in gesprek met Dr. Stijn Sieckelinck. Dr. Stijn Sieckelinck is pedagoog en gespecialiseerd in radicalisering.

Wat ligt er ten grondslag aan radicalisering?

“Dit is meteen een moeilijke vraag waar wetenschappers het al lang oneens over zijn. Er zijn heel veel factoren die invloed kunnen hebben op radicalisering. Een factor zegt bovendien tegelijk alles en niets. Soms wordt gezegd dat jongens die radicaliseren bijvoorbeeld problemen hebben in de hersenen. Dit klopt soms, even vaak echter niet.

Ook de omgeving als onderliggende verklarende factor van radicalisering is niet bevredigend. Opvoedingsomgevingen waarin weinig warmte wordt geuit en weinig grenzen worden gesteld zijn niet gunstig, maar oorzaken kunnen niet vastgesteld worden. Uit eigen onderzoek is gebleken dat gezinnen goed kunnen functioneren en er toch radicalisering kan optreden. Radicalisering gaat ook veelal buiten de ouders om. Je kunt ook denken aan jeugdculturen die ervoor zorgen dat vrijwel alles mogelijk wordt voor de adolescent. Dit kan een onrust geven waar sommige adolescenten niet mee om kunnen gaan.

Daarnaast kun je naar de invloed van de multiculturele samenleving kijken. Enerzijds hebben geïmmigreerde jongeren voor hun gevoel minder kansen in de samenleving. Anderzijds kan ook de globalisering een rol spelen doordat jongeren zich tegenwoordig makkelijk identificeren met mensen aan de andere kant van de wereld. Maar zoveel jongeren zien de beelden van extremisten op internet en lezen leuzen, er zijn echter slechts een aantal jongeren die hierdoor radicaliseren. Het enige wat met zekerheid is vastgesteld is dat de kans om te radicaliseren het grootste is bij jongere mannen.

In het licht van de toenemende moslimradicalisering is er discussie of de Islam ook een rol speelt. Maar geschiedenis toont aan dat dit niet klopt. Radicaliserende jongeren hangen een gesimplificeerde versie van de Islam aan. Bepaalde verzen worden slechts uit de Koran gehaald en geïnterpreteerd voor eigen politieke doelen.”

Hoe voorkom je radicalisering?

“Naar mijn idee is een belangrijkere vraag hoe je gewelddadig extremisme voorkomt. Een beperkte mate van radicaliserend gedrag hoort immers bij de adolescentie, een periode waarin je gevoelig bent voor extremen waardoor je beter een identiteit kunt vormen.

Ik denk dat je het best jongeren kunt helpen door gericht aandacht te besteden aan de wijze waarop jongeren in de problemen kunnen komen. Ze moeten de meest fundamentele vragen zoals “Wie ben ik?” En: “Tot welke groep behoor ik” kunnen beantwoorden. Jongeren die met dit soort vragen blijven worstelen en een knoop in de identiteitsontwikkeling hebben zitten, hebben het gevoel buiten de boot te vallen. Het is dan verleidelijk naar een extremistische groep te gaan die met open armen klaarstaat.

Ook moet je jongeren betrekken in het proces en uitnodigen om actief mee denken over hoe je omgaat met problemen en gevoelens van vervreemding. Als je jongeren daarin meeneemt zullen ze zich ook veel meer gewaardeerd voelen. Je laat dan zien dat je ze serieus neemt en dat doen we nu nog te weinig.

Het probleem van radicalisering is dat het verbonden is met terreur. Mensen zijn dus bang. Ze worden zelfs al bang als jongeren afwijkende dingen zeggen. Dan denken ze daar niets meer mee te kunnen en men is dan geneigd afstand te nemen. Maar juist dan is het van belang om de dialoog aan te gaan met elkaar. Vanuit mijn idee is extremisme voorkomen dus echt een pedagogisch project. De kern zit in de personen voor wie de adolescent gezag heeft en die hij vertrouwt. Jongeren hebben namelijk behoefte aan gezag en structuur. Extremistengroepen zijn onder andere zo verleidelijk omdat deze gezag en structuur aanbieden. Wij doen momenteel nog verder onderzoek naar dat mechanisme.”

Wat wordt er al gedaan om radicalisering te voorkomen?

“In Nederland wordt er al vrij veel gedaan om radicalisering te voorkomen. Wij hadden al vroeg twee politieke moorden die veel impact hadden en ons wakker hebben geschud, namelijk de moord op Pim Fortuyn en Theo van Gogh. Een groot deel van de sociale sector is al gemobiliseerd om een rol te spelen in het voorkomen van gewelddadige radicalisering. Daarmee hebben we al een grote voorsprong op bijvoorbeeld België.

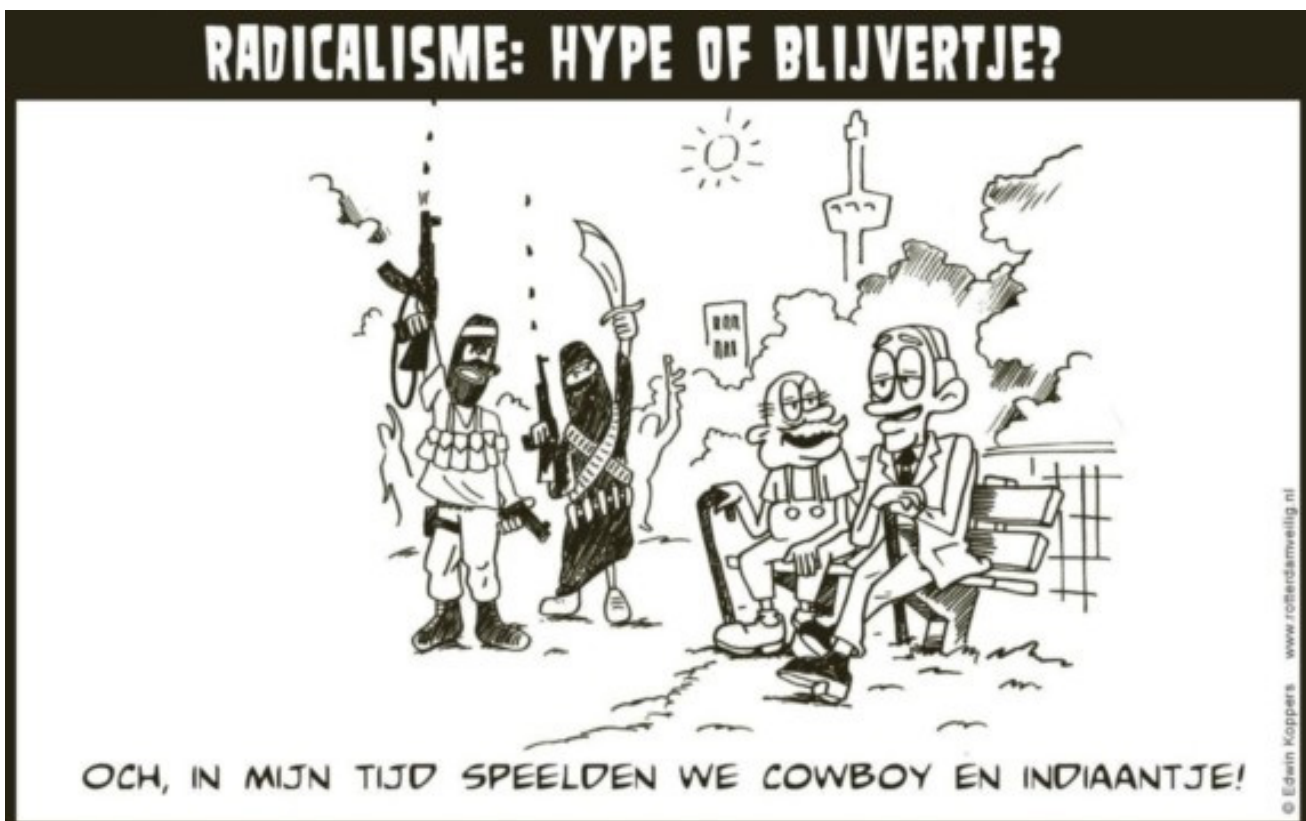
Een voorbeeld van een maatregel die genomen is in Nederland is dat wanneer bijvoorbeeld de school vaststelt dat er radicaliserende opmerkingen worden gemaakt, er bij de overheid een gratis training kan worden aangevraagd. Ik heb zelf meegewerkt aan de ontwikkeling van deze training. De training wordt nu al 500 keer per jaar gegeven. Er is dus een duidelijk animo. Onder andere leraren en wijkagenten kunnen naar de training toe.

Momenteel ben ik nog bezig met een evaluatieartikel over de training. We meten de appreciatie van de cursus en de ervaren effectiviteit. Het lijkt erop dat de training daadwerkelijk mensen heeft geïnspireerd en gesteund in het evalueren van gedrag en in het formuleren van antwoorden. Maar we weten natuurlijk niet hoeveel aanslagen een dergelijke interventie voorkomt.

Wel kan ik vanuit de literatuur met zekerheid zeggen dat als

jongeren zich verbonden voelen met de samenleving ze haar niet zomaar de rug toekeren. Personen als leerkrachten staan symbool voor deze samenleving. Deze mensen spelen dus zeker wel een cruciale rol in het voorkomen van radicalisering. Het is dus zinnig voor de politiek om in dit soort sociale projecten te investeren. Naar mijn idee is dit nu dus het enige duurzame antwoord op het radicaliseringsprobleem.

Je moet vuur niet met vuur bestrijden. Voor elk belangrijk figuur die je uitschakelt staan er drie anderen in de plaats. Alleen bombarderen lost dus niets op. Wel moet ik eerlijk toegeven dat ook alleen sociale projecten niet alles oplossen. De moeilijkheid is dat je de effectiviteit van investeringen niet precies vast kunt stellen. Hoe we met het radicaliseringsprobleem omgaan is dus niet zozeer een wetenschappelijke, maar politieke keuze.”

Praten met kinderen over aanslagen

Door: Brenda Renes

Aanslagen, vandaag de dag is dit een onderwerp wat bijna dagelijks op het nieuws verschijnt. Na de aanslagen in Parijs in november 2015 en de aanslagen in Brussel in maart 2016 komt het onderwerp ook in de Nederlandse opvoeding dichterbij dan ooit. Hoe kunnen ouders hier het beste mee omgaan? Hoe kunnen ouders het gesprek met hun kinderen aangaan zonder dat ze hiermee angst en onbegrip veroorzaken?

Er zijn professionals die zich bezighouden met het effect dat dit soort nieuws op kinderen heeft en hoe je er het beste mee om kunt gaan als ouder. De PAPERascie is op zoek gegaan naar een aantal tips en kwam terecht bij psychotherapeut Kirsten Haubers. Zij zegt het volgende: “Luister als ouder goed naar je kind, en laat je kinderen zelf de vragen stellen. Het verschilt namelijk per kind hoeveel informatie ze willen weten en met hoeveel informatie ze genoeg nemen. Mocht een kind met een simpel antwoord genoeg nemen is het belangrijk om niet meer informatie dan nodig is te geven. Het is een kwestie van afwachten of er nog meer vragen komen. Daarnaast is het belangrijk om in te schatten of kinderen stil zijn omdat hun vragen zijn beantwoord of omdat ze langer de tijd nodig hebben om de informatie te verwerken. Geef duidelijk aan dat ze altijd later terug kunnen komen op het onderwerp.”

Het is belangrijk om de waarheid te vertellen, maar ook om de informatie te filteren. De details kunnen kinderen onnodig angst aanjagen omdat ze deze informatie niet kunnen relativiseren en verwerken. Om verder te gaan met relativiseren is het ook belangrijk om te benadrukken dat het een vrij uitzonderlijke situatie blijft. Het grootste belang is om kinderen een veilig gevoel te blijven geven.

Naast de informatie die ouders mondeling aan hun kinderen geven, is er tegenwoordig 24 uur per dag via radio, tv en internet beschikbaar. Als ouders is het belangrijk om een limiet aan deze informatietoever te stellen. Kinderen krijgen hier namelijk meer van mee dan in eerste instantie lijkt. Het is goed om het kijken van het nieuws te monitoren.

Om het veilige gevoel bij kinderen te benadrukken, kan men in

Wat zeg je tegen kinderen?

- ✓ Scherm kleine kinderen af van info & beelden. Hou rekening met de leeftijd van je kind.
- ✓ Vertel geen dingen die kinderen bang(er) kunnen maken.
  - ✓ Stel kinderen gerust. Minimaliseer niet, maar relativeer wél.
- ✓ Vraag aan kinderen wat ze zelf al weten en hoe ze zich daarbij voelen.

gesprek gaan over de goede dingen die nog in de wereld plaats vinden, om zo het vertrouwen van de kinderen in andere mensen te herstellen. Goede onderwerpen hiervoor zijn: vertrouwen, samenzijn, mooie dingen. Ook de rol van hulpverleners benadrukken kan een goede zet zijn. Hierdoor zien kinderen wat zij voor andere mensen kunnen betekenen.

Bronnen: www.omroepwest.nl, www.goudentraan.nl, www.zidazo.be

Pedagogische Wetenschappen, en dan?

Door: Sanne Dirkse

Pedagogische Wetenschappen, een super leuke studie! Er is echter één klein nadeeltje wat grote gevolgen kan hebben: er zijn weinig banen binnen de orthopedagogiek. Niet voor niks wordt er vanaf het eerste jaar al gehamerd op het opbouwen van een goed CV en het hebben van werkervaring. Erica Huppelschoten is gespecialiseerd in CV's en motivatiebrieven. Anneke de Boer werkt als ontwikkelingspsycholoog en doet vaak sollicitaties. Zij hebben beiden tips over hoe je een mooi CV opstelt, een goede motivatiebrief stuurt en vooral ook wat je moet doen wanneer je solliciteert naar een functie als orthopedagoog.

Erica Huppelschoten geeft zeven adviezen over een CV en motivatiebrief.

1. Denk als de werkgever. Probeer in ongeveer één A4tje jezelf te laten zien zoals je denkt dat de werkgever jou wil zien. Begin met relevante werkervaring en benoem eigenschappen die passen bij de baan waarop je solliciteert.

2. Richt de aandacht. Pas je CV aan aan de werkgever. Standaard CV's worden er zo uit gehaald. Zet op je CV alleen informatie die relevant is voor deze specifieke werkgever. Benadruk belangrijke aspecten, dit kan door sommige woorden dikgedrukt te maken. Werkgevers lezen altijd als eerste je CV. Wanneer deze hen aanspreekt lezen zij pas de motivatiebrief. Probeer dus niet te veel van je CV te herhalen in je brief, maar probeer deze toe te lichten.

3. Wees een bewijzer, geen beweerder. Probeer je eigenschappen niet alleen te benoemen, maar ook te bewijzen door te verwijzen naar collega's of door voorbeelden te geven.

4. Schrijf concreet. Geef op je CV niet alleen aan wat je hebt gedaan, maar beschrijf ook de resultaten, verantwoordelijkheden en frequentie. Hierdoor krijgt de werkgever een goed beeld van het werk wat je hebt gedaan en wat je hier precies hebt geleerd. Ook kun je met de frequentie aangeven hoe goed je iets in de vingers hebt.

5. Schrijf overtuigend. Probeer structuur aan te brengen in je motivatiebrief. Denk aan opbouw en stel in je eerste zin wat er in die alinea te lezen is. Hierdoor kun je sterker je punten overbrengen naar de werkgever.

6. Leg rode vlaggen uit. Als er een gat zit in je CV moet je dat uitleggen. Wanneer je bijvoorbeeld een jaar niet hebt gewerkt moet je uitleggen waarom dat was zodat zij dat niet zelf zullen invullen. Wanneer er werk tot heden staat moet je uitleggen hoe je dat gaat aanpassen of dat je daar misschien mee gaat stoppen.

7. Lay out is slechts een look. Het zal nooit de doorslag zijn, maar kies voor wat algemeen mooi is. Kleuren die veel mensen mooi vinden zijn rood en blauw. Doe hier dus je voordeel mee. Tot slot is lay out een persoonlijke voorkeur. Uiteindelijk gaat het om je inhoud.

Anneke de Boer heeft een aantal praktische tips over waar bij een sollicitatie naar een functie als orthopedagoog op wordt gelet.

- Het allerbelangrijkste aan een goed CV is dat je eruit springt. Dit kun je doen door te spelen met kleuren, een foto, het logo van het bedrijf of door een leuke quote op je CV te zetten. Zorg dat je geen grijze muis bent. Een bijbaantje met kinderen is altijd een pré. Voorbeelden zijn oppassen, scouting, bijles geven, kinderkampen leiden: hoe meer het aansluit op de baan waarop je solliciteert, hoe beter.

- Geef in de motivatiebrief allereerst aan wat je aanspreekt aan deze baan en waarom je juist bij daarop solliciteert. Geef vervolgens aan waarom je geschikt bent en geef aan waarom zij juist jou moeten aannemen. Dit kun je doen door te vertellen waardoor je geboeid bent en waarmee je zou willen bijdragen aan het bedrijf.

- Laat tijdens het sollicitatiegesprek weten dat je goed voorbereid en ingelezen bent. Lees van tevoren de website door en stel hier eventueel vragen over. Zo kom je goed voorbereid en nieuwsgierig over.

- Geef aan dat nieuwsgierig en leergierig bent. Laat weten dat je je graag binnen het bedrijf wil ontwikkelen. Zeker als je met mensen en kinderen werkt is het belangrijk om te laten weten dat je geen '9 tot 5 mentaliteit' hebt.

- Benadruk dat elk kind anders is en dat er vanuit het kind gekeken moet worden. Aan de hand van wat het kind nodig heeft kun je gebruik maken van een protocol. Geef hierbij aan dat je een protocol als handleiding zal gebruiken, maar zeker vanuit het individu naar de casus zal kijken.

- Geef aan dat je je bewust bent van de rol van de ouders. Zij kennen hun kind en hen zou je altijd moeten en kunnen betrekken. Zij hebben waarschijnlijk al een lastige weg bewandeld voordat ze hulp zijn gaan zoeken. Zorg dat je ook naar de ouders empathie toont en ze weer op de rails helpt te komen. Geef ze weer zicht op de toekomst.

- Vaak stellen ze vragen waaruit zou moeten blijken dat je flexibel bent, bereid bent wat extra's te doen, initiatief neemt, leergierig, empathisch en behulpzaam bent, goed kan samenwerken en wil knokken voor je vak.

- Benoem je goede eigenschappen, maar pas op dat je dit niet overdrijft. Dit is een gevoelsdingetje en lastig in te schatten. Wanneer je slechte eigenschappen benoemt, probeer deze dan altijd te vertalen in een leerpunt of geef aan hoe je hiermee om zal gaan.

- Loop je stage en zou je daar willen werken: de stagiaires die een vaste baan wordt aangeboden zijn in de praktijk de stagiaires die altijd een stapje vooruit lopen en overal werk zien. Probeer je dus als stagiaire te laten zien en sta altijd open voor extra taken, ook buiten de normale tijden. Zorg dat je meedenkt, wees coöperatief en constructief.

De kinderopvang in

Door: Carlinde Pultrum

In 2004 ben ik begonnen met mijn opleiding Pedagogische Wetenschappen in Utrecht. De eerste drie jaar ging ik vlot door de studie heen en vond ik veel van de onderwezen vakken erg interessant en leuk. Pas tijdens mijn master kwam ik erachter dat werken als pedagogisch wetenschapper niet helemaal voor mij waren weggelegd. Ik besloot dan ook de overstap te maken naar de studie Rechtsgeleerdheid. Tijdens mijn bachelor had ik namelijk de minor Jeugd en Criminaliteit gedaan en dat was me enorm goed bevallen. Daarom heb ik voor een geheel nieuwe studie gekozen.

Ik kreeg vanaf dat moment geen studiefinanciering meer, dus moest ik een bijbaantje gaan zoeken wat goed verdiende. Daarbij moest het goed te combineren zijn met mijn studie. In die tijd werd er volop geadverteerd, door wat toen nog Skon was, met de vraag naar invallers op kinderdagverblijven en BSO's. Ik heb eind 2008 gesolliciteerd en na twee dagdelen meedraaien, werd ik aangenomen en mocht ik beginnen met werken. Ik had het geluk een erg goed mentor kinderdagverblijf te hebben gevonden die mij begeleidde en waar ik veel van mijn collega's heb geleerd. De combinatie van studeren en werken als pedagogisch medewerker beviel me erg goed, ik werkte gemiddeld zo'n 2 à 3 dagen per week naast mijn studie. Doordat ik werkte als invaller, kon ik ook makkelijk, afhankelijk van mijn rooster, van dagen wisselen.

Door de jaren heen heb ik veel verschillende vaste kinderdagverblijven gehad waar ik inviel. Kinderdagverblijven hadden mijn voorkeur boven BSO's vanwege de uren, maar ook vanwege de leeftijd van de kinderen. Hoe ouder ze werden, hoe meer moeite ik had met het behouden van mijn overwicht naar de kinderen toe. En dat voelen ze erg goed aan! Ik merkte dat ik het prettiger vond als ik ouders en kinderen echt goed leerde kennen en dat ik dus ook echt wat kon betekenen voor een kind (en ouder).

Na het afsluiten van mijn studie Rechten, begon ik met solliciteren. Helaas ligt het aantal banen niet voor het oprapen en omdat ik moest werken naast mijn studie had ik niet de luxe om stage te lopen. Dit zorgde ervoor dat ik heel veel gesolliciteerd heb, maar met nul resultaat, vanwege mijn beperkte relevante werkervaring. Intussen blijft ik volop invallen en werken op verschillende kinderdagverblijven. Vaak kreeg ik wel de mogelijkheid om ergens vast te blijven werken, maar zo'n aanbod sloeg ik altijd af om mijn opties open te houden. Maar na een tijd was ik het invallen en de daarmee bijkomende onzekerheid meer dan zat en toen ik het aanbod kreeg om drie dagen vast op contract te krijgen op een peutergroep, heb ik dat aanbod dan ook aangenomen.

Het werk als pedagogisch medewerker geeft mij zeker voldoening,

helemaal als er lastige situaties en lastige kinderen voorbij komen waarbij ik dan mijn kwaliteiten kan laten zien. Ik vind het contact met ouders heel fijn, je komt ontzettend veel verschillende soorten mensen tegen en communicatie is een van de belangrijkste dingen in het werk. De jaren voordat een kind naar school gaat, zijn een paar de belangrijkste jaren van zijn of haar leven, waarin de basis gelegd wordt waarop verder gebouwd kan worden. En dat ik daar deel uit van kan maken en kinderen daarbij kan helpen vormen, vind ik een van de mooiste dingen van mijn beroep.

Natuurlijk blijf ik solliciteren, maar intussen werk ik met veel plezier als pedagogisch medewerker.

Meer muziek op school (en waarom dat voor kinderen zo belangrijk is)

Door: Anika Meijer

Jet Bussemaker... Waarschijnlijk heb je de naam van deze minister wel eens horen vallen. Onder studenten is ze niet erg populair, met dank aan het wegvallen van de studiefinanciering onder haar beleid. Toch doet ze ook veel dingen die wél gaaf zijn, zoals het stimuleren van het muziekonderwijs. Minister Bussemaker stelt de komende jaren 25 miljoen euro beschikbaar ter verbetering van het muziekonderwijs op Nederlandse basisscholen. Uiteindelijk streeft Bussemaker ernaar dat in 2020 muziek op alle basisscholen weer vanzelfsprekend is.

Valkuilen

Deze nieuwe regeling omtrent het muziekonderwijs komt niet uit de lucht vallen. Wel 85% van de ouders vindt het belangrijk dat hun kinderen op school in aanraking komen met muziek. Het probleem is op dit moment echter dat veel scholen en leraren zich niet bekwaam genoeg voelen om muziekles te geven. Daar heeft Bussemaker een oplossing voor: er is nu een subsidieregeling voor scholen beschikbaar gesteld (Impuls Muziekonderwijs). Scholen kunnen daarmee subsidie aanvragen om de deskundigheid van hun leerkrachten op muzikaal gebied te vergroten. Daarnaast heeft Bussemaker een handreiking laten opstellen, waarin concrete actiepunten staan om de doelstelling, structureel muziekonderwijs voor alle kinderen, te bereiken.

Het belang van muziekonderwijs

Bussemaker erkent het belang van muziekonderwijs: 'Muziekonderwijs is ontzettend belangrijk voor de vorming van jonge mensen. Het stimuleert de creativiteit en samenwerking, en brengt daarmee onontdekte talenten van kinderen tot ontwikkeling. Kinderen kunnen daar de rest van hun leven veel plezier van hebben.'

Wetenschappelijk onderzoek ondersteunt deze woorden: muziek heeft vele positieve effecten op kinderen. Kinderen die muziek maken kunnen beter luisteren, wat de taalverwerving en de leesvaardigheid bevordert. Daarnaast bevordert muziek maken het leggen van verbanden tussen de hersenen. Er is ook gebleken dat muziek maken een positieve invloed heeft op het concentratievermogen en op vele sociale aspecten in het leven van een kind. Het bespelen van een instrument draagt daarnaast bij aan de motorische ontwikkeling. Het samenspelen verbindt, versterkt sociale vaardigheden en, niet onbelangrijk, muziek draagt bij aan betere schoolprestaties.

Effectiviteit?

Hoeveel effect deze nieuwe regeling zal hebben, moet nog blijken; het is immers dit jaar pas in werking gesteld. Wat al wel bekend is, is dat er

enorm veel vraag naar subsidie door basisscholen is voor het geven van muziekles. Volgens het ministerie van Onderwijs hebben 728 scholen zich inmiddels voor een bijdrage gemeld om vanaf komend schooljaar te kunnen starten met meer en beter muziekonderwijs.

Meer weten? Kijk bijvoorbeeld op www.meermuziekindeklas.nl.

Bier en billendoekjes

In de vorige uitgaven van de PAPERas was steeds een moeder aan het woord over haar kind(eren). Daarom werd het nu wel eens tijd voor een vader. Helaas blijken vaders minder te bloggen over het ouderschap. Maar het is ons gelukt om er één te vinden en die ook nog zijn verhaal met ons wil delen.

Hallo, ik ben Daan Naus en blog over mijn vaderschap op Da's Naus Leuk! Sinds 9 mei 2011 ben ik de trotse vader van Esmee en sinds 15 februari 2014 van Mika. Maar bovenal ben ik levensgenieter. Als groentje in de wereld van het ouderschap krijg je het soms zwaar voor je kiezen. Daarom heb ik deze blog aangemaakt: om mijn persoonlijke ervaringen op dit gebied met iedereen te delen.

Het verschil tussen Mika en Esmee werd eigenlijk al direct na de geboorte duidelijk. Mika was wit, erg wit. Even heb ik getwijfeld of onze zoon niet toevallig vlak na de bevalling is verwisseld met een andere baby. Het feit dat mijn vrouw Doortje thuis is bevallen en er niet veel te ruilen viel, heeft gelukkig snel een einde gemaakt aan deze vlaag van verstandsverbijstering. Het pigment was tijdens het productieproces van onze zoon duidelijk even niet beschikbaar. Of het pigment was bij onze dochter Esmee

in de uitverkoop, het is natuurlijk maar hoe je het bekijkt. Hoe dan ook, het eerste verschil is duidelijk te zien. De zichtbare vraagtekens bij de kraamvisite in de weken daarop volgend, bevestigen dan ook nogmaals dat we hier duidelijk te maken hebben met een 'duo penotti'-situatie. Toch lijkt ons gezin in balans te zijn. Een jongen en een meisje, licht en donker, ying en yang, poep en poep. "De tweede dat wordt vast een makkie", hoor ik mezelf nog tegen Doortje op haar kraambed zeggen. Nu, anderhalf jaar later, heb ik eindelijk de energie en de moed gevonden om mezelf even flink uit te lachen.

Want ondanks het feit dat onze kleine man vanaf de start een prachtig karaktertje aan het ontwikkelen is, heeft hij duidelijk de wind tegen. De borstvoeding slaat niet aan, hij krijgt last van heftige eczeem en is nachten achter elkaar wakker en ontroostbaar. Nu zijn we inmiddels wel wat gewend qua slaaptekort, toch was het voor ons - in combinatie met werk en Esmee - maar nauwelijks vol te houden. We maakten nachtdienstroosters, liepen kilometers door het huis en maakten zo nu en dan dankbaar gebruik

van de in- en outsourcingmogelijkheden van vrienden en familie. Op die manier konden we ons maandenlang redden maar een structurele oplossing was er niet. Mika zat niet lekker in zijn witte velletje, dat was duidelijk. Toch heeft het ons uiteindelijk nog maanden gekost om voorbij onze 'nee hoor, er is niets aan de hand, het is gewoon een virusje'-huisarts te komen. Als we dan eindelijk onze frustratie en vermoeidheid kunnen uiten bij de kinderarts, wordt de beslissing genomen om Mika voor minimaal een week op te nemen om hem verder te onderzoeken. Nu weet iedereen die mijn boek 'Pils en Pampers' heeft gelezen dat mijn ervaring met verpleegsters in de nachtdienst op de kinderafdeling niet om over naar huis te schrijven is, maar dat we uitgerekend dezelfde fanatieke verpleegster met kortpittig kapsel hebben als bij Esmee is wat mij betreft een geval van bad karma (misschien had ik haar niet moeten noemen in mijn boek). Mika wordt al snel het lievelingetje van de afdeling en even lijkt het erop dat we wederom met meer vragen naar huis worden gestuurd dan antwoorden.

Gelukkig wordt er dan uiteindelijk toch een mogelijke oorzaak gevonden. Koemelkallergie. Als er vervolgens een provocatietest wordt uitgevoerd, blijkt het vermoeden inderdaad waar te zijn. Een vermoeden dat wij overigens zelf al na enkele maanden kenbaar hebben gemaakt, maar - je raadt het al - werd afgewimpeld met de boodschap: 'nee hoor, er is niets aan de hand, het is gewoon een virusje'. Sindsdien eet onze witte prins koemelkvrij en zijn vrijwel alle klachten verdwenen. De beperkte eetlust van zijn eerste levensjaar compenseert hij tegenwoordig ruimschoots door vrijwel alles te eten wat er enigszins eetbaar uitziet. Wortels uit een pot, sperziebonen met yoghurt, bloemkool met hagelslag. Culinair gezien staat hij garant voor de meest bijzondere voedselcombinaties. Maar hij blijft bijzonder kwetsbaar voor alle aanvallen op zijn lichaam en zijn weerstand. Zo had hij recent de waterpokken. Zijn lichaam zag eruit alsof hij een week lang had liggen rollebollen door de brandnetels. Maar wel met een onverwoestbare glimlach. Of drie oorontstekingen in een maand. Wederom met zijn zelfde krachtige en aanstekelijke glimlach. Deze week heeft hij voor het eerst op een operatietafel gelegen. Ik mocht met hem mee, weliswaar met knikkende knieën. Acht man stonden ons op te wachten en wanneer je dan als eenjarige je hoofd koel weet te houden, dan ben je wat mij betreft een echt bikkelaar. Dan mag er over je geschreven worden. Dan verdien je een eigen blog. En de naam van deze blog? Dat moet 'Bier en billendoekjes' zijn. Wellicht herkenbaar, maar tegelijkertijd ook compleet anders dan zijn voorganger...

Meer weten over het Daan Naus en zijn boek 'Pils en Pampers'? Bezoek zijn facebook pagina ([facebook.com/pilsenpampers](https://www.facebook.com/pilsenpampers)) of bekijk het boek in de webshop van Boekscout ([boekscout.nl](https://www.boekscout.nl)). Of natuurlijk op zijn eigen persoonlijke blogpagina ([dasnausleuk.nl](https://www.dasnausleuk.nl)).

DRESSMECLOTHING.NL

DressMe

Clothing.nl

Voor het leveren, bedrukken en boduren van alle soorten textiel

Voor vragen, opmerkingen, een
vrijblijvende offerte of een afspraak
kunt u contact opnemen met
info@dressmeclothing.nl of
+31 (0)24 3249932

Excursie naar het hoofdkantoor van UNICEF

Door: Linsey Manten

Het was een enorm indrukwekkende ochtend. Op het hoofdkantoor van UNICEF kregen wij aangrijpende beelden te zien van kinderen die nog in het oorlogsgebied leven en hoe belangrijk de projecten van UNICEF voor die kinderen zijn. Ook hebben we het gehad over de rol van UNICEF binnen Nederland. We weten allemaal namelijk wel dat heel Europa te kampen heeft met vluchtelingen, maar er wordt eigenlijk niet stilgestaan bij de reden waarom deze mensen zijn gevlucht.

UNICEF heeft projecten lopen in bijna alle landen ter wereld. Om een goed beeld van zo'n project te geven, werd er ingezoomd op Syrië. Daar is UNICEF onder andere druk bezig om er voor te zorgen dat kinderen naar school kunnen. Voor de crisis uitbrak in 2011 ging 96% van alle kinderen in Syrië naar school. Dat aantal kelderde doordat 6 miljoen kinderen slachtoffer werden van de aanvallen van ISIS. Hiervan is de helft nu vluchteling. Sindsdien is UNICEF hard bezig om zoveel mogelijk kinderen de kans tot onderwijs te bieden. In 2014 had pas 56% van alle kinderen weer toegang tot onderwijs.

Het valt namelijk niet mee om de kinderen naar school te krijgen. Zo wordt er nog steeds dagelijks gebombardeerd, waardoor het opbouwen van scholen enorm lastig is. Daarbij kan UNICEF alleen opereren in gebieden die nog onder controle van de overheid zijn, wat ongeveer $\frac{1}{3}$ deel van Syrië bevat. Het is lastig om in de overige gebieden te komen en onmogelijk om in het deel te komen dat bezet is door ISIS. ISIS hanteert zijn eigen onderwijsmodel. Zo leren meisjes alleen het noodzakelijke met betrekking tot het huishouden en worden de hoofden van jongens vol gestopt met een indoctrinerende visie op de wereld.

Daarbij zijn de kinderen ook thuis nodig. Als voorbeeld hiervan kregen wij een filmpje te zien over een 11-jarig jongetje. Elke dag moet hij water halen voor zijn familie, midden in een plat gebombardeerde stad. Hierna gaat hij naar school, om vervolgens te werken in een naaifabriek zodat zijn familie wat geld heeft. Wanneer hij thuiskomt, moet hij eerst wachten tot zijn broertjes en zusjes gaan slapen voor hij aan zijn huiswerk kan beginnen. Hun huis bestaat namelijk uit maar één kamer, dus hij kan nergens rustig gaan zitten. Hij vertelde ook dat al zijn vrienden waren gevlucht of gedood. Het meest heftige vond ik dat hij vertelde over zijn vriend Omar die hij van de één op de andere dag verloor doordat het huis van Omar's familie 's nachts opeens was gebombardeerd. Het jongetje praatte er zo nuchter over, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Maar als je al bijna vijf jaar lang (dus de helft van je leven) in oorlog leeft, dan denk ik ook dat je niet meer beter weet.

Verder kregen we ook een filmpje te zien over een meisje van 14. Ze woont in een vluchtelingenkamp in Syrië waar ook een schooltje is, maar de jongens daar hebben nogal losse handjes. Het is verschrikkelijk voor

een meisje om daar naar school te gaan, maar ze moet wel. Als ze geen opleiding zou volgen, zou ze uitgehuwelijkt worden aan een man van in de 30. Ze vertelde hoe een vriendinnetje van haar dat was overkomen en hoe vreselijk die het vond. Ze wil er alles aan doen om te voorkomen dat haar dat ook overkomt. Daarom is het onderwijsproject van UNICEF zo ongelofelijk belangrijk voor die kinderen.

Het tweede onderwerp van de ochtend was gelukkig iets luchtiger. Het ging namelijk over Het Verdrag van de Rechten van het Kind. In dit verdrag staan allemaal kindervetten, zoals dat kinderen recht hebben op primaire behoeften, protection en participation (eigen identiteit, eigen vrienden), maar ook wanneer een kind strafbaar kan worden gesteld. Het verdrag is zowel een politiek instrument als juridisch middel en heeft een pedagogische boodschap. Dit verdrag is in 196 lidstaten ter wereld van kracht. Amerika valt hier (nog) niet onder.

Allemaal kregen we ons eigen boekje met het verdrag. Vervolgens kregen we allemaal stellingen voorgelegd waarbij we moesten bedenken welke rechten het kind in de stelling had. Een voorbeeld is: Wist je dat ouders niet mee mogen lezen met je Whatsapp? Kinderen hebben namelijk het recht op privacy, maar ook op bescherming. De discussie was dus of bescherming boven privacy stond en hoe je dan zeker weet of je je kind beschermt of juist inbreekt op zijn privacy.

Al met al was het een overweldigende ochtend. De filmpjes en verhalen over de situatie in Syrië waren een echte eye-opener. Ik realiseerde me toen pas echt hoe heftig de situatie daar is. Het kwam opeens veel dichterbij. Gelukkig konden we de bijeenkomst afsluiten met een wat minder heftig onderwerp.

Meer weten over de projecten in Syrië? www.childrenofsyria.info

unicef
unite for children

Hetzelfde plein voor en na het begin van de crisis, gemaakt door een (onbekende) vluchteling jongen.

De Vrije School: Mogen kinderen alles zelf weten?

Door: Iliane Andringa

De activiteit

Toen ik mij kon inschrijven voor de activiteit 'Bezoek aan de Vrije School' werd ik meteen enthousiast. Dit omdat ik zelf mijn gehele jeugd op een Vrije School heb gezeten. Het leek me heerlijk om weer even te kijken op een Vrije Basisschool en te zwelgen in nostalgie. En dat heb ik kunnen doen. We begonnen de ochtend met de weekopening, waarbij alle klassen samenkwamen in de toneelzaal en verschillende liederen zongen. Meteen al was dit het eerste kenmerk, namelijk dat er heel veel gezongen wordt, vaak meerstemmig of in canon. Na deze opening mochten we bij alle klassen kijken en als laatste kregen we uitleg over wat de Vrije School inhoudt. Ik zal in dit stukje ook proberen uit te leggen wat de Vrije School is, maar ik kan het nooit volledig beschrijven (en mijn beeld is hopeloos vertekend door de fijne tijd die ik er heb gehad). Om het eerste vooroordeel maar meteen de wereld uit te helpen: het Vrijeschoolonderwijs houdt níét in dat de kinderen zelf mogen weten wat ze doen op school. Het "vrije" in Vrije School slaat op het feit dat de Vrije School in het begin zonder overheidsbemoeienis wilde functioneren, en kinderen wilde opleiden tot vrije denkers.

De visie

De Vrije School is gebaseerd op de antroposofische leer van Rudolf Steiner. Steiner heeft in de vorige eeuw een veelvoud aan boeken geschreven over verschillende onderwerpen, waaronder pedagogiek. Zijn visie op onderwijs is dat het stimulerend en ondersteunend moet zijn aan de intrinsieke ontwikkeling van kind. Hij gaat er van uit dat ieder kind een unieke ontwikkeling moet doormaken en dat een kind een al grotendeels vastgelegde kern van "zijn" heeft (te vergelijken met het ons bekende temperament). De veelgebruikte slogan van de Vrije School, "worden wie je bent", slaat op het idee dat kinderen vanuit deze kern zich mogen ontplooiën tot wie ze zijn.

Op de Vrije School is er naast de cognitieve ontwikkeling ook uitgebreid aandacht voor de persoonsontwikkeling. Het gaat om denken, voelen en willen. Onderwijs met hoofd, hart en handen, zo werd altijd gesteld bij mij op school (de Vrijeschool houdt wel van catchy slagzinnen). Dit houdt praktisch in dat er naast de noodzakelijke taal-, reken- en vaklessen ook veel ruimte is voor zang, theater, beeldende kunst in al haar vormen, verhalen en mythologieën en zelfreflectie.

Schoolstructuur

Op de Vrije School wordt nog gewerkt met de ouderwetse klassentelling. Groep 1 en 2 worden simpelweg de kleuterklas genoemd, omdat men vindt dat kleuters horen te spelen en nog niet rijp zijn om op een heel schoolse manier te leren. In groep 3 begint de telling met klas 1, en deze telling loopt door bij de overgang naar de middelbare school. Op de

basisschool wordt gewerkt vanuit de ontwikkelingsfasen van het kind. Het uitgangspunt is dat een kind per leeftijd een bepaalde ontwikkeling doormaakt of heeft doorgemaakt, en daar wordt op school op ingespeeld. Ieder leerjaar wordt gekoppeld aan een bepaald soort verhalen, van daar uit wordt vervolgens de lesstof in het periodeonderwijs aangeboden. Zo komen in klas 1 de sprookjes aan bod, in klas 2 de fabels en in klas 6 de Romeinen. Het periodeonderwijs is iets typisch van de Vrije School. Gedurende drie of vier weken wordt elke dag van de week, de eerste twee uur van de dag, één vak gegeven. Dit zijn de meest uiteenlopende vakken, van natuurkunde tot toneel, van taal tot aardrijkskunde. Er wordt tijdens het periodeonderwijs niet gewerkt met boeken, de kinderen maken hun eigen boek in een schrift. De leerkracht vertelt verhalen en er worden opdrachten gemaakt die in het schrift komen. Naast het periodeonderwijs worden er ook nog gewone vakken gegeven, en aan het einde van de basisschool zijn de kinderen in principe helemaal op niveau om naar welke middelbare school dan ook te gaan. Op de basisschool wordt overigens niet gewerkt met cijfers. De leervorderingen van de kinderen worden wel bijgehouden, maar deze worden niet aan de kinderen verteld, wel aan de ouders.

Op de middelbare school gaat het Vrijeschooltraject door, ook hier wordt gewerkt met het periodeonderwijs naast de gewone vakken. Op de Vrije School krijg je dus alle normale lesstof, maar met (veel) extra's. En juist die extra's hebben er voor gezorgd dat ik het zo naar mijn zin heb gehad. Ik heb het idee dat mijn school er voor gezorgd heeft dat ik me breder dan alleen cognitief ontwikkeld heb en ik ben erg blij dat ik altijd zo mijzelf heb kunnen zijn op school. Het is gewoon te leuk om al zingend, boetsierend en tekenend je schooltijd door te gaan.

Studiereis naar Boekarest

Door: Sanne Wensveen

Van 17 tot en met 23 april is PAP op studiereis geweest naar Boekarest (Roemenië), de stad die na de val van het communisme in enorme economische en culturele bloei is gekomen, maar nog steeds veel armoede kent. Kinderen hebben een slechte positie, die te wijten is aan voormalig communistisch dictator Nicolae Ceaușescu. Hij verbood abortus, anticonceptie en seksuele voorlichting, met als doel een zo groot mogelijk rijk te krijgen wat zoveel mogelijk macht uitstraalde. Grote gezinnen leefden in armoede en duizenden ongewenste kinderen kwamen in weeshuizen terecht. Na de val van het communisme werden veel weeshuizen gesloten en kwamen de kinderen op straat terecht. Voor studenten pedagogiek is Boekarest dus een erg interessante plek om naar toe te gaan! Tijdens onze reis hebben we verschillende studie-inhoudelijke activiteiten gedaan:

Lezing SOS Kinderdorpen

Onze eerste studie-inhoudelijke activiteit op studiereis was een lezing over SOS Kinderdorpen. Dit is een organisatie die zich inzet voor kinderen die geen familie meer hebben, of niet meer bij hun familie kunnen wonen. De kinderen worden opgevangen bij een SOS-moeder die zorgt voor een veilige thuisbasis. Deze moeder zorgt in haar eentje voor een grote groep kinderen, soms wel voor meer dan 10 kinderen. Op deze manier kan het kind opgroeien met broertjes en zusjes totdat het kind op zijn eigen benen kan staan.

Universiteit

De volgende dag hebben we een bezoek gebracht aan de Universiteit van Boekarest (Universitatea din București). Bij de faculteit van sociale

wetenschappen mochten wij een college bijwonen, die speciaal op ons was aangepast. De docente gaf het college in het Engels, zodat zowel wij als de Roemeense studenten alles konden verstaan. Ze had een interactief kennismakingsspel opgezet met als doel de Roemeense en Nederlandse studenten te mengen. Daarna gingen we in groepjes aan de slag met een poster maken aan de hand van casussen. Deze casussen gingen over migreren van Roemenië naar Nederland en andersom. Wij moesten een poster maken over welke problemen deze kinderen konden tegenkomen, zoals de taalbarrière, identiteitsproblemen en hechting. Na een presentatie van Roemeense studenten kregen we een rondleiding door het gebouw van de sociale wetenschappen. Het is bijna niet te vergelijken met de Universiteit van Utrecht. Het gebouw was veel kleiner, net als de klaslokalen. Vooral de bieb was van een veel kleiner formaat (zo ongeveer 50 studieplekken en 5 computers).

St. Michaelsschool

Op de helft van onze reis gingen we op bezoek bij de St. Michaelsschool. Dit is een school voor kinderen met autistisch spectrum stoornis. De oprichter van de school heeft zelf onderzoek gedaan naar autisme, en heeft vastgesteld dat autisme wordt veroorzaakt door overmatig televisiekijkgedrag. Dit blijkt ook uit andere onderzoeken die in Roemenië zijn gedaan naar autisme. In Nederland, echter, is het tegedeel al bewezen. Teveel televisie kijken kan samengaan met het ontwikkelen van autisme, maar is zeker niet de oorzaak. Er ontstonden dan ook enkele irritaties in de zaal bij onze groep dat deze man zo zeker was van zijn gelijk.

Los van of de school de juiste onderzoeken gelooft en vanuit een juist perspectief naar deze aandoening kijkt, is het ontzettend belangrijk en mooi wat deze groep toegewijde docenten en therapeuten doen voor kinderen met autisme. Deze kinderen worden in Roemenië uitgesloten van de maatschappij en er zijn weinig voorzieningen beschikbaar. Deze school biedt deze kinderen een veilige plek waar de kinderen zich kunnen ontwikkelen door middel van verschillende therapieën (kunst- en fysiotherapie) en natuurlijk onderwijs.

Eerst kregen wij een praatje te horen over de oprichting van de school en de ideeën van de medewerkers. Daarna kregen we een rondleiding door het schoolgebouw. Na deze rondleiding mochten wij met de kinderen gaan knutselen. Dit had niemand van ons verwacht en velen vonden het erg confronterend en lastig om in een grote groep met autistische kinderen aan de slag te gaan. Er was geen sprake van regelmaat of rust voor de kinderen, wat veel van ons wel verwachtten. Het mooie was dat bijna alle kinderen hier geen last van leken te hebben. Zij waren vrolijk aan het knutselen en leken zich totaal niet te storen aan onze aanwezigheid.

Opvangschool Caminul Phillip

Op de laatste dag in Boekarest zijn we naar het opvangtehuis Caminul Phillip geweest. Iets waar de hele groep al een week naar uitkeek: het hoogtepunt van de reis. Het opvangtehuis is opgericht door Ovidiu Filepscu en zijn vrouw. Het tehuis staat in een van de armste wijken van Boekarest: Ferentar, ook wel de ghetto genoemd, waar mensen

zonder stromend water en elektriciteit in flats met slecht onderhouden appartementen wonen. De meeste kinderen hebben geen (veilig) thuis en kunnen daarom terecht bij Caminul Phillip. Hier krijgen de kinderen onderwijs en een maaltijd per dag. Ook wordt er gezorgd voor medische hulp en eventuele steun aan de families. De kinderen blijven er niet slapen.

Na de lunch zijn we naar twee andere opvangcentra voor (wees) kinderen in de omgeving geweest. Het eerste gebouw was een shelter waar kinderen voor een bepaalde tijd terecht konden. Er waren slaapkamers, een woonkamer en een kerkje aanwezig.

Het tweede gebouw waar we naartoe gingen was een opvanghuis voor kinderen die waren misbruikt of mishandeld. Deze kinderen zagen er slecht uit, ze waren mager, hadden ingevallen wangen en droegen vieze kleding. Daarnaast probeerde sommige kinderen constant aandacht van ons te krijgen op een manier die wees op een enorm verstoorde hechting. Dit was confronterend om te zien.

Bij terugkeer naar Caminul Phillip hebben we kunnen genieten van de vrolijkheid van de kinderen die daar worden opgevangen. We hebben met ze gespeeld, gelachen en geknutseld en tijdens deze dag vergaten we even dat we in een van de armste wijken van Boekarest zaten en dat al deze kinderen een niet altijd even makkelijk leven hebben.

Naast deze studie-inhoudelijke activiteiten hebben we ook volop kunnen genieten van de stad, het mooie weer, de leuke groep, de kroegentocht en het (zeer goedkoop) uit eten gaan. Kortom, het was een zeer geslaagde, leuke en leerzame reis!

Symposium Prison

Door: Sanne Dirkse

Afgelopen 19 mei was het tweede PAP symposium van het jaar, met als thema Prison. Dat dit thema veel mensen aansprak bleek wanneer je het academiegebouw binnen liep. Niet alleen heel veel PAPpers, maar ook enorm veel externen verzamelden zich in de aula zaal. Alleen al de zaal was enorm indrukwekkend. Met zicht op een groot orgel en oude wandkleden ging iedereen vol spanning zitten in afwachting op de verhalen van de vier sprekers.

De eerste spreker was Conny van Tatenhove. Zij werkt als kindercoach waarbij zij is gespecialiseerd in kinderen waarvan een ouder of andere bekende in de gevangenis zit. Daarnaast is zij auteur van het werkboek Vogelvrij, wat een van haar methoden is om de kinderen te leren omgaan met de situatie.

Zij schetste een aantal situaties waardoor wij een goed beeld kregen van waar een kind doorheen gaat wanneer iemand die dichtbij staat de gevangenis in moet. Hoe ziet een kind een politie-inval, welke gevoelens ervaart het kind en wat voor invloed heeft het dat deze persoon opeens verdwijnt uit het leven van het kind? Mede door het grote taboe van de maatschappij op gevangenschap is het voor kinderen een erg lastig onderwerp om over te praten met anderen. Conny gaf de metafoer van twee vogels die vrij zijn, terwijl er één in een kooi zit opgesloten. Terwijl de twee vogels vrij zijn voelen zij zich verbonden met de vogel in de kooi en voelen zij zich alsnog alleen of in de steek gelaten. Zij staan symbool voor de achterblijvers. Zij ervaren gevoelens zoals boosheid, eenzaamheid, verdriet, angst, schaamte en wantrouwen. Er kan veel verbeteren rondom de zorg van kinderen waarvan de ouder of een andere persoon die dichtbij staat in de gevangenis zit. Kinderen zelf willen graag meer veiligheid tijdens de arrestatie, een contactpersoon voor informatie en een kindvriendelijker beleid omtrent het bezoeken van de persoon in de gevangenis. Kortom, er is veel te verbeteren. Een groot obstakel is echter dat er weinig geld beschikbaar wordt gesteld.

De tweede spreker was kinderrechtster Ellen van Kalveen. Zij vertelde ons dat er voor kinderen twee soorten 'prison' zijn. Namelijk de justitiële jeugdinrichting, waar een kind kan komen wanneer er een delict is gepleegd, en een gesloten jeugdinrichting, waar kinderen kunnen worden opgesloten voor hun eigen veiligheid en die van hun omgeving. Nederland telt vier justitiële jeugdinrichtingen (JJI's). Aangezien de jeugdcriminaliteit in de laatste jaren is afgenomen zijn er veel gesloten en is er meer behoefte aan kleinschalige locaties.

Het jeugdstrafrecht dat in Nederland wordt gehanteerd is strafrecht. Dit wil zeggen dat kinderen in Nederland volgens het strafrecht kunnen worden berecht, vanuit straf en vergeldingsgronden. Er wordt rekening gehouden met bewijs en toerekenbaarheid. Wel is er een pedagogische insteek, zo is er sprake van een andere procedure (zoals de rechtzaak achter gesloten deuren, betrokkenheid van de ouders, streven naar

snelheid en eenvoudig taalgebruik) en een ander sanctiestelsel (zoals eerder werkstraf of leerstraf en aparte sancties zoals PIJ).

De derde spreker was Ilona Rutten. Zij is werkzaam als pedagogisch medewerker bij Den Hey-Acker, een Justitiële Jeugd Inrichting (JJI). De doelgroepen die hier verblijven zijn: Kort verblijvers (preventief en zelfmelders), lang verblijvers (zijn lang gestraft of hebben een PIJ-maatregel), ITA (Individueel Traject Afdeling) en ESP (Ernstig Seksuele Problematiek). Deze jongeren hebben een vast dagprogramma met beperkte ruimte voor recreatie. Als pedagogisch medewerker voer je de behandeling uit, voer je mentorgesprekken, sta je in contact met ouders, stel je een perspectiefplan op, doe je delict analyse en geef je trainingen. Bij Den Hey-Acker wordt gebruik gemaakt van het huis van Youturn. Zij gaan uit van het vergroten van de competentie van de jongere. Dit doen ze door om te gaan met de boosheid, sociale vaardigheden te leren en te leren om moreel te redeneren. Dit wordt gedaan in zogeheten TIP-bijeenkomsten. Ilona sloot af met heftige verhalen over hoe het er in een JJI aan toe kan gaan. Er is veel bewaking en dat is ook wel nodig. Veel jongeren zijn verbaal maar ook fysiek erg agressief en om hier te werken moet je dus goed in je schoenen staan. Wel vindt ze het enorm dankbaar werk.

De laatste spreker was ex-gedetineerde Karim Boulidam. Hij begon met een grapje dat de clichés over Marokkanen dus blijkbaar waar waren. Wel kwam hij uit een liefdevol gezin, zat braaf op de Havo en was in die tijd zeker niet van plan om de criminaliteit in te gaan. Toch is dat gebeurd en hij weet tot de dag van vandaag niet hoe en waarom. Het begon met kleine diefstalletjes en eindigde in het drugscircuit. Opmerkelijk

was dat hij zijn criminele daden altijd voor zichzelf goed praatte. 'Nu hoeft mijn vader niet 24/7 voor mij te werken' 'Die mensen hebben het toch hartstikke goed.' Echter durfde hij er niet voor uit te komen bij zijn ouders. Toen hij 17 was kwam hij voor het eerst in aanraking met een gevangenis, namelijk een JJI. Nadat hij daar twee maanden had gezeten kwam hij terug als een nog betere crimineel. In plaats van van zijn criminele gedachtes af te komen had hij juist enorm veel nieuwe trucjes geleerd van zijn medegevangen. Toen hij dus weer vrij kwam ging hij dus weer door en begon het te verergeren. Toen hij 22 was werd hij opnieuw opgepakt en moest nu voor vijf jaar de gevangenis in. De isoleercel, de medegevangen, het idee aan de tijd die hij nog moest zitten, niks leek invloed te hebben. Tot hij een keer naar de kaakchirurg moest en dus de gevangenis moest verlaten. Een klein meisje wilde naar hem toe in de wachtkamer, terwijl hij geboeid en bewaakt zat te wachten. De moeder reageerde geschrokken en trok het meisje weg. 'Kijk uit, dat is een boef!' Deze ervaring heeft hem veranderd. Hij ging nadenken en kwam erachter dat dat was hoe de maatschappij hem zag, als boef. Hij wilde niet dat zijn ouders op bezoek kwamen omdat hij niet wilde dat ze hem zo zouden doen. Toen zij wel kwamen was een ander moment dat hij brak door schuldgevoel en schaamte. Hij wilde dit niet meer. Toen hij vrij kwam was het enorm lastig om uit de criminaliteit te blijven. Zijn oude criminele vrienden bleven enorm aan hem trekken. Mede door de enkelband die hij nog zes maanden na zijn vrijlating droeg werd hij van hen afgezonderd en wist daardoor uit de criminaliteit te blijven. Hij heeft voorgoed afscheid genomen van het criminele circuit en is zelfs een stichting begonnen met een mede ex-gedetineerde. Vanuit deze stichting, Made in Prison, geeft hij als ervaringsdeskundige voorlichting op scholen over criminaliteit. Het ergste vindt hij zelf dat het na een gevangenisstraf bijna niet mogelijk is om opnieuw te beginnen. Je zal door de maatschappij altijd als crimineel gezien worden, mede dankzij het strafblad en de VOG (verklaring omtrent gedrag).

Kortom, het was een zeer indrukwekkend symposium met erg uiteenlopende sprekers en hun verhalen. Nadat de sprekers waren bedankt volgde er een enorm lang applaus. Het was te merken dat de zaal was geraakt door de verhalen. Wij als toekomstig (ortho)pedagogen zijn daarnaast een hoop wijzer geworden over dit onderwerp. Deze informatie en indrukken zullen waardevol zijn in onze toekomstige carrière.

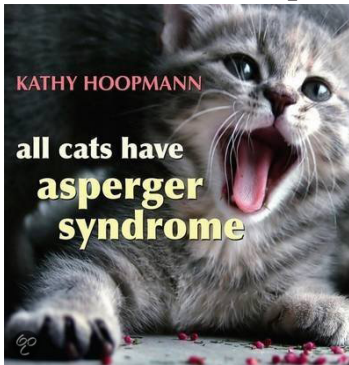
Media pagina

Door: Linsey Manten

Er zijn ontzettend veel media over pedagogische onderwerpen. Elke uitgave geven we een paar tips over interessante media. Voor ieder wat wils!

Boeken

All Cats Have Asperger Syndrome - Kathy Hoopmann

Dit boek geeft een speelse kijk op het hebben van het Asperger Syndroom (AS). Eigenaardige eigenschappen van katten die wij als normaal beschouwen, worden vergeleken met de eigenschappen van kinderen met AS. Voorbeelden zijn het heftig reageren op harde geluiden, of de aarzeling om 'geaaid' te worden. Op deze luchtige en soms humoristische manier wordt het een stuk makkelijker dit syndroom te begrijpen en te kunnen relativeren.

Mijn kind verveelt zich nooit! - Sarah Devos

Weet jij soms ook niet meer wat je moet doen met je oppaskindjes? Het boek 'Mijn kind verveelt zich nooit!' staat bomvol leuke en simpele activiteiten. Zo zijn er dingen te vinden als spelletjes met stoepkrijt en het maken van een opdrachtenparcours. Bij alle activiteiten staan icoontjes die iets zeggen over de activiteit, zoals of het voor buiten of binnen is, of voor samen of alleen.

Films

Chronicle

Iedereen heeft wel eens gefantaseerd over hoe het zou zijn om superkrachten te hebben. Chronicle biedt een realistische kijk op deze fantasie. Je volgt het 'lost-footage' verhaal van drie jongens: de populaire, de 'gewone' en het buitenbeentje. De laatste wordt ook nog eens mishandeld door zijn vader. Alle drie verkrijgen ze op mysterieuze wijze telekinetische krachten. Over tijd worden hun krachten steeds sterker en leren zij elk op hun eigen manier met deze vorm van macht om te gaan. Als (toekomstig) pedagoog kan je redelijk vooruitzien op het verloop van de film, maar dat houdt niet weg dat het verhaal enorm indrukwekkend is.

Short Term 12

Deze film gaat over een jonge vrouw die als begeleider werkt in een opvang voor moeilijk opvoedbare jongeren. Haar werk is erg stressvol, maar thuis begint ze ook problemen te krijgen. Ze probeert haar persoonlijke leven buiten haar werk te houden, maar het is zwaar. Zou jij het op dezelfde manier aanpakken, of toch een andere tactiek kiezen?

TV

Opvoeden doe je zo

Dit is een realityserie die drie totaal verschillende gezinnen op gebied van samenstelling en achtergrond volgt in hun manier van opvoeden. Opvoedkwesties waar de ouders tegenaan lopen worden behandeld, zoals de vragen: Mag mijn dochter van veertien al stappen? En zo ja, hoelaat moet zij dan thuis zijn?. De fragmenten worden becommentarieerd door een psycholoog/psychotherapeut. De afleveringen zijn terug te vinden op de website van de NPO.

Blog

Sam Avery Comedian

Sam Avery is een comedian, schrijver en vader van een tweeling. Bijna dagelijks post hij interessante en vooral grappige posts over zijn leven als vader. Elke week post hij bijvoorbeeld een stukje genaamd 5 things I learned as a parent this week. Verder kan je er korte verhalen vinden over het leven als ouder en sinds kort maakt hij ook vlogs. Je kan de blog vinden op <http://www.samaverycomedian.co.uk/>

Testjes

Door: Myrthe Overbeek

Test 1 - Ben jij een psychopaat?

Lees dit verhaaltje en beantwoord de vraag.

*“Dit is het verhaal van een jonge vrouw. Op de begrafenis van haar moeder ziet ze een man die ze niet kent. Ze vindt hem geweldig, de man van haar dromen zeg maar.. Ze is op slag vreselijk verliefd ! Een paar dagen later, vermoordt de jonge vrouw haar eigen zus.”
Wat is de reden dat ze haar eigen zus doodt?*

Het antwoord vindt je op pagina 49.

Test 2 - Test van de F

Lees het tekstje hieronder en tel hoe vaak je de letter F leest. Neem ongeveer 10 seconden voor het lezen zodat het testje effectief is. Kijk daarna op pagina 49 voor het antwoord:

+++++++ ++++++
FINISHED FILES ARE THE RE-
SULT OF YEARS OF SCIENTIF-
IC STUDY COMBINED WITH THE
EXPERIENCE OF YEARS
+++++++ ++++++

Test 3 - Test van de intelligente rechter voet

Deze test is interessant om te doen. En heel maf ook. Je gaat het keer op keer weer proberen maar je kunt het niet tegengaan, probeer maar..

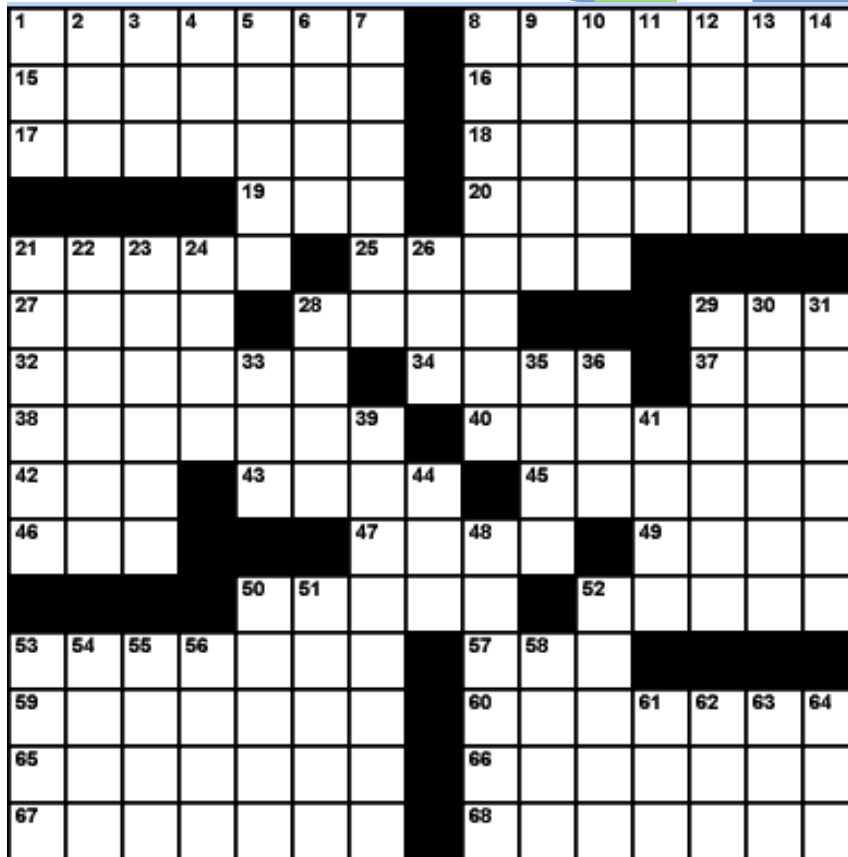
1. Ga op een stoel zitten, hou je rechtervoet boven de vloer
2. Draai met je voet cirkeltjes in de richting van de wijzers van de klok.
3. Terwijl je dit doet en blijft doen, teken je met je rechterhand het cijfer 6 in de lucht.

Test 4 - Test van het varkentje

1. Pak een stukje papier en een pen
2. Teken nu een varken.
3. Varken af? Tevreden?
4. Kijk op pagina 49 wat dit varken over jouw persoonlijkheid zegt.

Puzzelpagina

Door: Myrthe Overbeek

Horizontaal:

1 onderscheidingsteken - 8 portie patat - 15 reeks smeedbeden - 16 soberheid - 17 kleven - 18 verdrag - 19 hevig - 20 bloemsteel - 21 oogziekte - 25 éénjarig dier - 27 vertaler - 28 stap - 29 drinkgerei - 32 weekdier - 34 houding - 37 Engels bier - 38 dreigen - 40 doen ophouden - 42 sprekende vogel - 43 kunstleer - 45 verwerking - 46 bouwland - 47 wagenvracht - 49 schaamte - 50 aarde - 52 diefjesmaat - 53 wals - 57 dochter van Cadmus - 59 sieraad - 60 inhoud van een schip - 65 verhaal van een twijfelachtige waarheid - 66 in het onderste gedeelte - 67 haasten - 68 overblijfsel .

Verticaal:

1 ivoor - 2 vreesachtig - 3 Griekse letter - 4 kostuum - 5 wijnmaat - 6 hijswerktuig - 7 mixer - 8 feestelijke versiering - 9 interest - 10 tussen - 11 ogenblik - 12 platvis - 13 vezelstof - 14 nobel - 21 boomstronk - 22 rondrijden - 23 benevens - 24 bewijsstuk - 26 bedrog - 28 lust - 29 haardracht - 30 olievetstof - 31 aanspreektitel - 33 vordering - 35 beroemd persoon - 36 vroeger - 39 iemands voorbeeld volgen - 41 schouwburgrang - 44 geladen atoom - 48 redacteur die teksten bewerkt - 50 kiezel - 51 wielervedstrijd - 52 onbeschoft - 53 handgewricht - 54 vergrootglas - 55 dus (Latijn) - 56 deel van een trap - 58 interval - 61 keurig - 62 bontgekleurde papegaai - 63 Engelse jenever - 64 takje

De oplossing vind je op pagina 50.

Antwoorden

Antwoord test 1 - psychopaat:

Ze hoopte dat die man dan op de begrafenis van haar zus zou komen.
Als dit jouw antwoord was, dan denk je als een psychopaat!
Deze test werd gebruikt door een beroemde Amerikaanse psycholoog om te weten te komen of iemand de mentaliteit heeft van een moordenaar.

Antwoord test 2 - F:

Hoeveel? Drie? Fout, er staan er zes! Het is geen grapje! Hier komt de uitleg:
De hersenen kunnen het woord 'OF' niet bevatten.
Degene die de zes F's wel telt is een genie, vier of vijf is zeldzaam en 3 is normaal. Minder dan 3? Dan heb je een nieuwe bril nodig!

Uitleg test 3 - Intelligente voet:

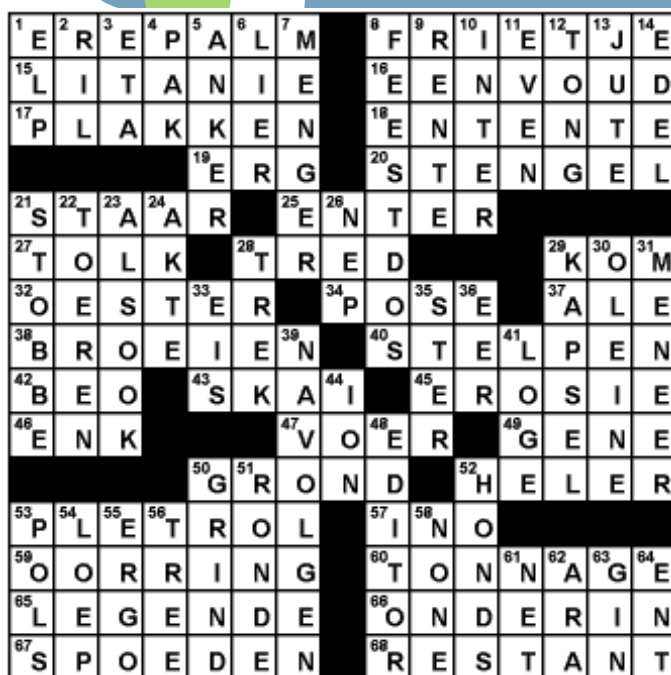
Ja inderdaad, je voet verandert van richting! Ledematen aan dezelfde kant van je lichaam kunnen niet tegelijkertijd een ronddraaiende beweging maken in tegenovergestelde richting. Je hersenen kunnen dat niet verwerken.

Antwoord test 4 - Varken:

- * Heb je op het bovenste gedeelte van je papier getekend?
Dan ben je positief en optimistisch.
- * Als je meer in het midden getekend hebt, ben je realistisch
- * Aan de onderkant van het papier? Dan ben je pessimistisch en heb je de neiging een negatieve houding aan te nemen.
- Positie van varken:
- * Als het varkentje naar links kijkt geloof je in tradities, ben je vriendelijk en onthoudt je heel makkelijk verjaardagen, speciale data et cetera...
- * Als het varkentje naar rechts kijkt ben je vernieuwend en actief, maar je hebt niet veel interesse in je familie en je vindt belangrijke data niet van belang.
- * Kijkt het varkentje je recht aan dan ben je recht voor zijn raap, je speelt graag voor de advocaat van de duivel en je bent niet bang discussies aan te gaan.
- * Als je veel details hebt getekend ben je analytisch, geduldig, en op je hoede.
- * Als je niet zo veel details hebt getekend ben je emotioneel, naïef, niet erg methodisch, en je neemt veel risico.
- Uiterlijke kenmerken:
- * Als je minder dan 4 poten hebt getekend ben je twijfelachtig of zit je in een erg veranderlijke periode van je leven.
- * Als je wel 4 poten hebt getekend ben je zeker van jezelf, obstinaat en je houdt vast aan je idealen.
- * Als je méér dan 4 poten hebt getekend ben je een idioot!
- * De grootte van de oren geeft aan of je een luisterend oor kunt bieden: hoe groter de oren, hoe beter je dat kunt.
- * De lengte van de staart geeft de kwaliteit van je seksleven aan, des te langer de staart, des te beter! Oke eerlijk zijn...Wie heeft GEEN staart getekend? Hahaha!

Onze hartelijke dank gaat uit naar de mensen die hebben meegeholpen aan deze PAPERas:

Marloes Naron
 Chris van Rooij
 Familie Wardenaar
 Simona en Vanesa
 Roderick Stol
 Stijn Sieckelinck
 Anneke de Boer
 Erica Huppelschoten
 Carlinda Pultrum
 Daan Naus
 Iliane Andringa
 Sanne Wensveen

Oplossing van de kruiswoordpuzzel op p. 48

Colofon

De *PAPERas* is een uitgave van Studievereniging PAP. Dit verenigingsblad verschijnt drie keer per jaar en wordt (per mail) verzonden aan alle leden van PAP, medewerkers van de opleiding Pedagogische Wetenschappen en zusterverenigingen van PAP.

Redactie

Sanne Dirkse, Saline Goedegebuure, Brenda Renes, Myrthe Overbeek, Anika Meijer, Roëlle Boonstra, Linsey Manten & Illa Carrion Braakman.

Vormgeving

Saline Goedegebuure

Aan deze uitgave werkten mee

Marloes Naron, Chris van Rooij, Familie Wardenaar, Simona en Vanesa, Roderick Stol, Stijn Sieckelinck, Anneke de Boer, Erica Huppelschoten, Carlinda Pultrum, Daan Naus, Iliane Andringa & Sanne Wensveen

Druk

Oplage: 250 stuks
 Drukwerk: Repro Service Universiteit Utrecht
 Adverteren: sponsoring.svpap@gmail.com (Ruud Vaanholt)

Bestuur 2015-2016

Eva Bassa – Voorzitter
 Marthe van de Koppel – Secretaris
 Ruud Vaanholt – Penningmeester
 Marja Erisman – Vice-voorzitter
 Esmée Rouvoet – Coördinator Studie-inhoudelijk
 Anne Fleur van der Ent – Coördinator Ontspanning
 Saline Goedegebuure – Coördinator PR

Ben je verhuisd of gestopt met je studie?

Geef dit dan door aan het PAPbestuur door een e-mail te sturen naar info@svpap.nl. Op die manier blijft de ledenlijst up-to-date.

Heb je je studie afgerond? Dan is er de mogelijkheid om als alumnidilid betrokken te blijven bij jouw studievereniging. Stuur een e-mail naar info@svpap.nl voor meer informatie over onze alumnivereniging!

Adresgegevens

Langeveldgebouw, kamer F1.08
 Heidelberglaan 1
 3584 CS Utrecht
 Telefoon: 030-2534885
 E-mail: info@svpap.nl
 Website: www.svpap.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of overgenomen zonder vooraf schriftelijke toestemming van de uitgever.

Café De Stadsgenoot

De gezelligste huiskamer van Utrecht!

*Gezellig borrelen,
terrasje pakken, feestjes
vieren en
bijkletsen met
je vrienden
doe je in .....*

De stadsgenoot

Openingstijden:

Zo, ma, di, wo: 15.00 - 02.00 uur

Do, vr: 15.00 - 03.00 uur

Za: 08.00 - 03.00 uur

Wil je na het lezen van deze PAPERas de volgende uitgave op papier ontvangen? Of wil je meewerken aan de volgende uitgave? Stuur dan een mailtje naar paperascie@gmail.com.

Deze en andere PAPERassen zijn ook online te vinden op svpap.nl/paperas.

